TÜRKİYE EKONOMİK VE TOPLUMSAL TARİH VAKFI

TARİH VAKFI MÜKERRERDİR BAĞIŞÇI İSTİHLİDİR SATILABİLİR

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

kitle

HAFTALIK SOSYALİST GAZETE

13 MAYIS 1975
YIL: 2 — SAYI: 59

200 Krş. Salı günleri yayınlanır.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri, halkımızın demokratik haklarına yönelmiş bir baskı aracıdır

Devlet Güvenlik Mahkemeleri tarafından tutuklananlar derhal serbest bırakılmalıdır

Devlet Güvenlik Mahkemeleri faaliyetlerini durdurmalı ve yeni kararlar almamalıdır

D. Güvenlik Mahkemelerinin bütün kararları geçersizdir

Devlet Güvenlik Mahkemeleri, 12 Mart sonrasında, faşist baskıları sürdürmek için, «olağanüstü» dönem adı verilen faşist dönemin uygulamalarına «olağan» dönemde de devam edebilmek için, halkımızın ekonomik ve demokratik mücadelesini demokrasi bağımsızlık, sosyalizm mücadelesini engellemek amacıyla kurulmuştu.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri yasası, 12 Mart döneminin faşist yasalarından biriydi. Bugün de halâ halk ve demokrasi düşmanı egemen güçlerin başlıca silahlarından biri olarak «icra» faaliyet» eyliyor.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri neyin, kimin güvenliğini koruyor? Devlet Güvenlik Mahkemeleri Yasası kimlerin güvenliğini korumak için çıkarıldı?

Bugüne kadar ki bütün gelişmeler, bütün uygulamalar, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin bir avuç sömürücü azınlığın sermayenin, faşizm hevesilerinin güvenliğini korumaya yönelduğini gösterdi. O Devlet Güvenlik Mahkemeleri ki, 36 yıllık, 44 yıllık zindanları, hem de alay eder gibi «yüzdanları sızlaya sızlaya» sömürünün ortadan kalktığı bir dünya kurmak için halkın örgütlenmesi gerektiğini yazanlara; sosyalistlere, devrimcilere, işçi sınıfının kavgasını sürdürenlere reva gördü. O Devlet Güvenlik Mahkemeleri ki, Türkiye'de sömürücü azınlığın halkın yüze 95'i üzerindeki baskı ve tahakkümü apaçık ken «bir sınıfın diğer bir sosyal sınıf üzerinde baskı ve tahakkümünü kurmak» gerekçesiyle işçi sınıfı devrimcileri için sosyalistler için, yurtseverler için çeyrek yüzyıla varan hapis cezaları istiyor. O Devlet Güvenlik Mahkemeleri ki, iş, mek, hürriyet mücadelemizin karşısına başlıca engellerden biri olarak dikiliyor...

Devlet Güvenlik Mahkemeleri Yasasının Anayasaya aykırı olduğu «olağanüstü mahkeme» anlayışının ne demokrasi iddiaları ne de Anayasa ile bağdaşmayacağı daha ilk günden beri yazıldı, söylendi. Ama iki yıldan beri Devlet Güvenlik Mahkemeleri Anayasaya aykırılık iddialarına rağmen faaliyetlerini sürdürdüler. Hele Milliyetçi Cephe iktidara gelmezden önce ve iktidara geldikten sonra, faaliyetleri büsbütün arttı. Bugün yüzlerce devrimci, Devlet Güvenlik Mahkemelerinde görülen davaları yüzünden tutuklu bulunuyorlar, veya Devlet Güvenlik Mahkemelerinde karara bağlanan davalar sanıklarda ömür boyu zindanlarda kalma ya mahkûmlar. Bunların arasında Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Ankara İl yöneticiler ve başka Türkiye Sosyalist İşçi Partilileri de var.

Ve, bir avuç sömürücü azınlığın sermayenin «güvenliğini korumak üzere halkın bağımsızlık, demokrasi sosyalizm kavgasını engellemek için kurulmuş bu olağanüstü mahkemelerin Anayasaya aykırı olduğu geçtiğimiz hafta içinde Anyasa Mahkemesi tarafından karara bağlandı. Ama 6 ay içinde yeni bir kanun çıkana kadar, Anayasa aykırılıkları artık resmen tescil edilmiş bulunan bu mahkemeler Anayasaya aykırı faaliyetlerine yine de devam edecekler. Mahkümiyet kararlarına devam edecekler, devrimciler, sosyalistler üzerine baskı yağdırmaya devam edecekler.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri Anayasaya aykırıdır. Anayasaya aykırı kuruluşların vermiş oldukları mahkûmiyet kararları geçerli sayılabilir mi? Anayasaya aykırı olduğu bizzat Anayasa Mahkemesinin kararıyla da saptanan kuruluşların kararlarıyla yüzlerce ilerici, yurtsever, devrimci sosyalist zindanlarda tutulabilir mi?

Türkiye'nin bütün demokratik güçleri, Anayasaya aykırı Devlet Güvenlik Mahkemelerinin bütün kararlarının iptali ve benzeri bir kanunun bir da da çıkarılmaması için, bugünden başlayarak en etkili bir mücadeleye girişmelidirler

(Devamı 5. Sayfada)

Devlet Güvenlik Mahkemeleri üstüne

Devlet Güvenlik Mahkemeleri 12 Mart baskı döneminin ürünleridir. O dönemde anayasanın demokratik hükümleri budandıktan sonra hâkim sınıfların parlamentodaki temsilcilerinin oylarıyla kurulmuşlardır. O zamandan beri de kendilerine verilen görevi «layıkıyla» yerine getirmişlerdir.

Sosyalistler, kuruluşları sırasında da, sonraki uygulamaları dolayısıyla da bu mahkemelerin anti-demokratik karakterini teşhir etmişlerdir. Bu mahkemelerin halkımızın demokratik mücadelesine set çekmekte oynadıkları rolü vurgulamışlardır. Ve bu mahkemelerin kurulup işletilmesine karşı mücadele vermişlerdir.

Şimdi Anayasa Mahkemesi; Devlet Güvenlik Mahkemesinin, bu budanmış haliyle bile Anayasaya aykırı olduğuna karar verdi ve kuruluş kanununu iptal etti. Böylece bu mahkemelerin bugüne kadar verdikleri hükümlerin Anayasa yönünden geçersizliği resmen ilâma bağlandı. Ne var ki Anayasa Mahkemesinin bu kararı Devlet Güvenlik Mahkemelerinin bundan sonraki kararlarının da Anayasa ve hukuk açısından geçersiz olacağını şimdiden ilâma bağlamış demektir. Şimdi salt biçim açısından bu mahkemelerin kuruluş kanununun bir altı ay daha yürürlükte kalacak olması, demokratik anayasal haklarını kullanan yurttaşları olur olmaz suçlamalarla kovuşturmasını ya da cezalandırmasını hiçbir kuru hukuk mantığı açısından dahi mazur gösteremez.

Bunun da ötesinde, biçim yönünden iptal edilen Devlet Güvenlik Mahkemeleri kanunu bu altı ay içinde parlamentoda tekrar oylanıp yürürlüğe konulsa dahi, anti-demokratik karakterini yine koruyacaktır. İptal edilen Devlet Güvenlik Mahkemeleri kanununun 6 ay içinde kitabına uydurularak tekrar çıkarılması bu mahkemelerin anti-demokratik yapısını da, halkımıza karşı işlevlerini de değiştirmeyecektir. Anayasa Mahkemesinin kararı, halkımızın bugüne kadar vermekten geri kalmadığı demokratik mücadelesi doğrultusunda tecelli etmiştir. Bundan sonraki görev, hakim sınıfların halkımızın demokratik haklarına tasallutlarına karşı mücadelede daha ileri mevzilerin ele geçirilmesine çalışmaktır.

Bütün sosyalistler ve bütün demokratik güçler Devlet Güvenlik Mahkemeleri kanunun yeniden düzenlenip yürürlüğe konulmasını önlemeye çalışmalı, hâkim sınıfların bu baskı aracına karşı mücadeleyi sürdürmelidirler.

kitle

TRABZON'DA TSİP ÜYELERİNE İŞKENCE YAPILDI

8 Mayıs 1975 günü, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin, «İş—Ekmek— Hürriyet» afişlerini yapıştıran TSİP Trabzon il sekreteri İbrahim Ethem Akçelik ve il saymanı Öner Ciravoğlu ile dokuz arkadaşımız göz altına alınmış ve kendilerine karakolda işkence yapılmıştır. Uzun sorgu ve işkencelerden sonra salıverilen arkadaşlarımız, bu anti—demokratik davranışı şiddetle kınamışlar ve bütün bu baskıların halkımızın «İş—EkmekHürriyet» mücadelesine yöneldiğini, ancak bütün baskı, zindan ve işkencelerin sosyalistleri yıldıramayacağını» bildirmişlerdir.

Asılsız suçlamalarla tutuklanan TSİP Ankara yöneticileri yargılandı

6 Mayıs 1975 günü, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Ankara ili yöneticileri hakkında Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesince açılan davanın duruşması yapıldı. Devlet Güvenlik Mahkemesi TSİP Ankara ili yöneticilerine gizli örgüt kurduğu ve komünizm propagandası yaptığı iddiasıyla dava açmıştı.

6 Mayıs 1975 tarihli duruşmada arkadaşlarımız Ali Kar, Oral Işıtman ve Aykut Başaran'ın sorguları yapıldı.

Arkadaşımız Ankara İl Başkanı Ali Kar sorgusunda özetle şunları söylemiştir: «Partimizin demokrasi, bağımsızlık ve sosya-

(Devamı 6. Sayfada)

Toplum polisi - komando işbirliği iyice açığa çıktı

Toplum polisinin kendilerine «komando» adını veren, eli silahlı «failli meçhul» cinayetlerin fallı faşist saldırganlarla işbirliği halinde çalıştığı zaten bilinyordu. Komando bozuntularını, karakolarda polisle senli benli, çay kahve içerken veya devrimcilerin, yurtseverlerin sorguları sırasında «tanık» olarak bulunurken görmeye alışılmıştı. Son aylarda, faşist saldırganların çıkardıkları olaylarda polis-komando işbirliği bir kere daha apaçık ortaya çıktı. Devrimci, ilerici işçiler, öğrenciler komando kurşularıyla, faşistlerin saldırıları sırasında vurulduular. Bu cinayetlerin çoğu takipsiz kaldı. İlerici, devrimci öğrencilerin çoğunlukta bulunduğu öğrenci yurtlarına ateş açıldı. Polis hem de açık seçik duyulan, bilinen bir emirle, ateş açılan yurdu değil, ateşe maruz kalan yurdu bastı. Saldırganları, silah kullananları değil, yaralanan, saldırıya uğrayanları topladı götürdü. Bugüne kadar vurulanlar, ölenler, yaralananlar hep devrimci ilerici kesimden; vuranlar, katiller hep faşist saldırganlardan olduğu, bunun

(Devamı 5. Sayfada)

TSİP'E BASKILAR SÜRÜYOR

TSİP Turgutlu ilçesi haykırıyor: Sosyalistleri yıldıramayacaksınız!

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin çeşitli üyelerine ve örgütlerine baskılar sürmektedir.

Sakarya İl Başkanı Mustafa Bozturgut ve İl Sekreteri Ercan Yorulmaz, 1 Mayıs'ta Sakarya ilinin dağıttığı 1 Mayıs bildirisi gerekçe gösterilerek tutuklanmıştır.

Sakarya ili üyelerinden bir diğer TSİP'li kardeşimiz de halen tutuklu bulunmaktadır. Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi, Ankara TSİP İl Başkanı Ali Kar'ı tahliye etmemiştir. İzmir'de parti üyesi Mehmet Çavuş ve İbrahim Nizam tutukludur. İstanbul Kartal İlçe Başkanı Mehmet Kırlı, sekreter Hüseyin Bal ve Sayman Abidin Çelik, bir bildiri gerekçesiyle tutuklu bulunmaktadırlar. Aynı bildiriyi bağıtan Gaziosmanpaşa ilçesi Hüseyin Demir de halen tutukludur.

TSİP İskenderun ilçe binası, 5 Mayıs günü polis tarafından basılmış ve aranmıştır. Öteyandan Trabzon'da parti afişleri yapıştıran 15 kişi göz altına alınmıştır.

TSİP Turgutlu ilçesi üzerindeki baskılar ise, yoğunlaşarak sürmektedir. Turgutlu ilçesi, bütün baskılara rağmen sosyalistlerin yıldırılamayacağını bildirmiştir.

TSİP Turgutlu ilçe yönetim kurulu konuyla ilgili açıklamasında şöyle demektedir.

«Kuruluşundan bu yana beş ay geçmiş olmasına rağmen yoğun çalışmayla Turgutlu ilçesi kendini, emekçi kitlelere kabul ettirmiştir. Partililerin çalışmaları, işçiler arasında ve civar köylerde güç kazanmaları, tarım ve sanayi işçileriyle bağlarını kuvvetlendirmeleri, eğemen çevreler tarafından tedirginlikle izlenmektedir. Turgutlu'daki yürüyüşte yükselen sesler, Turgutlulu patronlar için hiç de iç açıcı değildir.

Milliyetçi cephenin kurulmasıyla, Turgutlu'daki partili ar

(Devamı 5. sayfada)

ÖLÜM CEZASI KALDIRILMALI DARAĞAÇLARI YIKILMALIDIR

Geçtiğimiz hafta içinde, Parlamentoya ölüm cezalarının kaldırılması için bir kanun teklifi geldi. Teklifin görüşüleceği gün, tam 6 Mayısa yani faşizme karşı, bağımsızlık ve demokrasi için mücadele etmiş üç kardeşimizin, Deniz, Hüseyin ve Yusuf'un, alçakça idam edildikleri güne rastladı. İki yıl önce üç gencin idamı için ağızları köpürerek çabalayanlar, 6 Mayıs günü ölüm cezalarının kaldırılmasına da «hayır» dediler. Çünkü onlar, sömürücüler ve sözcüleri; halk ve demokrasi düşmanları tek güçlerini baskıdan, cinayetten, idam sehpalarından, işkencelerden alırlar. Çünkü onlar, kendi varlıklarını, kendi tatlı canlarını, gencecik insanların, inançlı insanların idam sehpalarına çıkarılmalarıyla, işçi sınıfı devrimcilerinin, yurtseverlerin sosyalistlerin ömür boyu zindanlara mahkum ettirilmeleriyle koruyabilenleridir. «Sınıf mücadelesinden söz ediliyor» diye ağızları köpürenler o sınıf mücadelesinin en kanlısına taraftar oldukları o sınıf mücadelesinde her türlü azgınlığı yapmaya niyetli olduklarını idam cezalarının kaldırılmasına «hayır» diyerek bir kere daha gösterdiler. Ahlâktan dinden, imandan, söz edenler, «şiddet»e karşı olduklarını ikiyüzlüce haykıranlar, çağdaşlık nutukları atanlar ölüm cezalarına «evet» dediler. Yakınları 1960'larda idam sehpalarında sallanmış olanlar da, bu koronun dışında kalmadılar. Çünkü sömürücüler, çünkü halk düşmanları çıkarları söz konusu olunca babalarını bile aşarlar.

Ölümü savunanlar, hayattan değil ölümden yana olanlar, sömürücüler, halk ve demokrasi düşmanları, ölüm cezalarının kaldırılmasına hayır dediler.

Halkımızın demokratik taleplerini hiçe saydılar. Halk ve demokrasi düşmanları hayatında düşmanı olduklarını gösterdiler.

ÖLÜM CEZASI KALKMALIDIR DARAĞAÇLARI BİR DAHA KURULMAMALIDIR. İŞÇİ SINIFIMIZIN VE EMEKÇİ HAKIMIZIN TALEBİ BUDUR.

HİTLER FAŞİZMİNİN İMHA EDİLİŞİNİN 30. YILDÖNÜMÜ KUTLANDI

9 Mayıs günü, dünyayı yıllarca kan ve ateşe boğmuş olan, kapitalizmin kanlı diktası faşizmin başta Sovyetler Birliğinin emekçi halkı olmak üzere, bütün ülkelerin işçi sınıfları ve emekçi halkları, sosyalistler ilericiler, yurtsever ve demokratların fedakâr mücadelesi sonucunda tamamen imha edilmesinin 30. yıldönümü bütün anti - faşistler tarafından dünyanın her tarafında kutlandı.

TSİP Başkanlık Kurulu bu yıldönümü ile ilgili olarak bir bildiri yayınlamıştır. Bildiri şöyledir:

Türkiye Soyalist İşçi Partisi Başkanlık kurulu bir bildiri yayınlayarak «Alman Faşizmi nin yıkılışının 30. cu yıldönümünü kutlamaktadır:

«Bugün 9 Mayıs 1975'de tüm dünya halkları işçi sınıfının önderliğinde, Alman faşizminin yıkılışının 30. cu yıldönümünü kutlamaktadır. İkinci Emperyalist Evren Savaşında dünyayı kan ve ateşe boğan emperyalist metropoller arasındaki en kanlı, en zalim unsur olan Nazi İmparatorluğu sosyalist sistemin ve uluslararası işçi sınıfının önderliğinde yıkılmıştı. Nazi imaratorluğunun yıkılışı tüm dünya üzerinde faşizme karşı emekçi halk zaferleri zincirinin başlangıç halkası ve sembolü olmuştur. İkinci Emperyalist Savaşta em-

(Devamı 6. Sayfada)

VİETNAM ZAFERİ SOSYALİZMİN ZAFERİDİR

Vietnam ve Kamboçya'da emperyalizme karşı bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadeleşi veren halkların son zaferi bütün dünyada insanın kurtuluşunu emeğin kurtuluşunda gören sosyalistleri ve bütün ilerici demokratları yürekten sevindirdi. Bu arada Saygon şehrinin adının Ho Şi Min'e çevrilmesi Vietnam halkının kazandığı şanlı zaferin dünya haritasına vurulan silinmez damgası ve bütün dünya işçilerine eşsiz bir 1 Mayıs armağanı oldu.

Bir de emperyalizmin ve onun kanlı eli faşizmin zaman zaman kazandığı «başarılara» bakalım. Gilide demokrasi ayaklar altına alındığında, on binlerce işçi ve yurtsever, demokrat köse bucak kovalanıp katledildiğinde, yani Şili de karşı devrim geçici de olsa bir «zafer» kazandığından buna kim böyle içten sevindi? Kim sevindiğini yüzü kızarmadan açıkça belleyebildi?? Kim böyle bir «zafer» için şenlik yapabildi?

Kimse! Çünkü emperyalistler ve onların uşakları, tüm gerici burjuvazi, kendi «zafer»lerine bile sevinememekte, sevinseler bile sevinçlerini dile getirmek, dışa vurmak içlerinden gelmemektedir. Çünkü onlar «zafer»lerinin geçici olduğunu insanın en yüce emellerinin ve özlemlerinin inkârı bahasına elde ettiğini insanlığa ayakbağı gerici zorbalık eseri olduğunu ve onları nihai yenilgiye bir adım daha yaklaştırdığını pekala bilmektedirler. Onun için kendi za-

(Devamı 5. sayfada)

DUNYA DEVRİMCİ HAREKETİNDEN HABERLER

İngiltere grev kazanı oldu

Birbiri peşinden alınan grev kararları ve işçilerin toplu halde kendilerinden işleri dur durma olayları Britanya adasının dört bir yanını kaplamış bulunmaktadır. Londra doklarında çalışan 10.000'i aşkın dok işçisinin beşbuçuk haftadır sürdürdükleri grev, dok işverenlerini toplu sözleşmeye oturmak zorunda bırakırken, Kuzey İngiltere'de limanları işgal edip ithalat ve ihracatı engelleyen balıkçılar kendilerine katılmıştır.

Birçok havaalanı personelinin ve otomobil sanayii işçilerinin işyerlerini işgal ettiği sürekli açıkhava toplantıları yaparak ve yakın yörelerdeki işçilerle ilişki kurarak eylemlerin daha geniş bir alana yayılmasını sağladıkları gelen haberler arasındadır.

Uzun bir süredir, çalışma saatlerini kısaltmak ve toplu işten çıkartmalarla üretim seviyesini ve maddi zararları korumak yolunda tedbirler alan İngiliz finas kapitalistleri, hükümetlerinden ,kendileri ne destek olması için avuç açar duruma gelmişlerdir. «Batmakta olan ekmek kapımızı kurtarınız!» anlamına gelen çığlıklarla dört bir tarafa kendini acındırmaya kalkan Leyland fabrikası yöneticileri geçen yıla oranla %96 ya ulaşan satış artışını gözlerden saklamak istemektedirler.

Bir otobüs biletçisinin öldürülmesi üzerine bir günlük greve giden 20.000 biletçi ,Glasgow şehri çöp kamyonu şoförlerinin 13 hafta süren grevi, Chrysler fabrikasındaki uyuşmazlık, hastabakıcıların aldıkları grev kararı ve Nisan ayı sonunda başlayacak toplu sözleşmede %30'luk net bir ücret artışı talep edecek 352.000 üyeli satışyeri dağıtım ve benzeri işyerlerinin işçilerini kapsayan sendika... Bütün bunlar İngiltere'de görev başında olan «İŞÇİ» iktidarını derin bir düşünceye yöneltmiştir.

ABD'DE BÜYÜK İŞÇİ GÖSTERİSİ

ABD'de 1930'ların «büyük buhran» döneminden beri görülmedik ölçüde büyük bir işçi gösterisi 27 Nisan günü Başkent Washington'un John Kennedy stadında yapılmıştır. Hakim sınıfların denetimindeki AFL-CIO sendikalar federasyonu tarafından düzenlenmiş olmasına rağmen gösteri ABD işçi sınıfının acil taleplerini hep birlikte haykırmasını sağlamıştır. Gösteriye 45 bin işçi katılmış yüzlerce militan işçi siyasi kişilere ayrılan tribünü işgal etmiş ve aralarında eski Başkan Yardımcısı Demokrat lideri Hubert Humpery'nin de bulunduğu ABD'nin hakim sınıflarının temsilcilerine: «İş istiyoruz!» «Ekmek istiyoruz!» «iktisadi durgunluğa son verin!» diye haykırmışlardır.

ABD işçilerinin bu direnişi kapitalizmin gelişmiş olmasının işçi sınıfının durumunu asla düzeltemiyeceğini ve işçi sınıfının «İŞ EKMEK HÜRRİYET» mücadelesinin kapitalizm varoldukça bütün dünyada sürteceğini bir kez daha ispatlamıştır.

Kurtarılmış Vietnam'da sosyal yapı yeniden düzenleniyor

Güney Vietnam'ın yeni devrimci yöneticilerinin Ho Şi Min kentinde (eski Saygon) geniş çapta ahlaki ve maddi temizliğe başladıkları bildirilmektedir.

Sovyetler Birliği'nin TASS ajansı, Hanoi kaynaklı haberinde genelevlerin, gece kulüplerinin kapatıldığını, fahişeliğin yasaklandığını, gizli uyuşturucu madde yuvalarının imha edildiğini bildirilmiştir.

Sovyet Komünist Partisinin organı Pravda gazetesine göre başlıca sanayi kuruluşlarında askeri yönetim kurulları kurulmaktadır. Yine Pravda'nın bildirdiğine göre, Güney Vietnam'daki sarı sendikaların yerini alacak sendikalar «Kurtuluş Federasyonu»nun kurulması için sendikacılar toplanmıştır.

Halk, evlerin duvarlarını, eski rejim zamanından kalan afişleri, sokakları ve kanalları temizlemekte ve son aylarda yığılan çöpleri elbirliğiyle taşımaktadır.

İşçiler fabrikaları ve benzer yerleri, sahipleri tarafından sabotaj yapılmasını önlemek için devralmışlardır.

Saygon Televizyon merkezi «Kurtuluş Televizyon İstasyonu» adını alarak yayınlarına yeniden başlamıştır. Ho Şi Min kentinde ulaşım normal olarak yapılmakta ve kentin elektrik, su şebekesi düzenli çalışmaktadır.

Öte yandan, Vietnamlı devrimciler adil bir davranışla; Amerikan askerlerini, askeri ve sivil ateşelikleri ve ABD büyükelçiliği işbaşına gelir gelmez Güney Vietnam'ı terke zorlayan daha sonra da Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerine «Kayıtsız Şartsız» teslim olarak daha fazla kardeş kanı akmasını önleyen son Devlet Başkanı Van Minh ve hükümetinin bütün üyeleri serbest bırakılmışlardır. Bu karar olumlu etkilerini derhal göstermiş ve komşu ülkelere kaçmış olan Güney Vietnam'lıların bir çoğu geri dönmeye başlamışlardır. Devrim Hükümetinin geri dönüş için saptadığı son tarih 6 Mayıs'ta bitmiştir.

Yeni Devrim Hükümeti gerçek vatan haini Van Tiyö iktidarı zamanında Güney Vietnam kıyılarının 95 kilometre açığındaki Con Son adasında tutuklu bulunan siyasi mahkümları derhal serbest bırakmıştır.

«Kapla Kafeslerine» duruşmasız atan bu mahkümların Başkente dönüşleri için büyük bir karşılama töreni hazırlandığı bilcilmekte, ancak siyasi mahkümların bir çoğunun sağlık durumlarının bozuk olduğu ve çoğunun bacaklarında hareketsizlikten işlemez hale geldiği gelen haberler arasında bulunmaktadır.

Öte yandan Sosyalist Dünya sistemi bağımsız ve kurtarılmış Vietnamı barış zamanında yalnız bırakmıyacağını ispatlamış veilk olarak ta Sovyetler Birliği Güney Vietnamın Danang bölgesine yiyecek ve yakıt göndermiştir. Güney Vietamın tümünün Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerinin eline geçmesinden sonra Danang limanına ilk giren yabancı kago gemileri olan iki Sovyet gemisinden biri 4 ton pirinç ve un diğeri dizel yakıtı getirmiş bulunmaktadır. Gemiler Mayıs gecesi limana girmişlerdir.

Kiyö Sampan ve Sihanuk

KAMBOÇYA'NIN YENİ YASAMA VE YÜRÜTME ORGANI

Kamboçya'da zaferden sonra hayat normale dönmüş ve idare organları meydana getirilerek çalışmalarına başlamışlardır.

311 üyeden teşkil edilmiş olan Halk Meclisi'nde Ulusal Halk (Varlıksız Köylüler ve İşçiler) Komitesinin 125 temsilcisi, Budist Ruhban sınıfının 20 temsilcisi, Sihanuk yanlılarından komünistlere kadar çeşitle eğilimleri bir araya getiren Kamboçya Ulusal Birlik Cephesinin 13 temsilcisi bulunmaktadır. Yeni Kamboçya yöneticilerinin bu meclis için Çin örneğinden esinledikleri anlaşılmaktadır. Nitekim en çok sayıda temsilci (125) halkın en varlıksız tabakasından olması yanında sayıca en güçlü Kamboçya kuruluşu olan Ulusal Halk Komitesinden meydana gelmis ve bunu 112 temsilci ile Halk Ordusu izlemiştir.

Yürütme organı ise başlıca şu kişilerden kurulmuştur:

PEN NOUTH: Başbakan Prens Sihanuk'un en çok güvendiği en eski siyasi dostu ve 1940'lardaki özel hocasıdır. 73 yaşında olup 25 yılda 15 bakanlık yapmıştır. Prens Sihanuk'la beraber Pekin'de kalmış ve kurtarılmış bölgelerdeki işleri bakanlara bırakmıştır.

KİYÖ SAMPAN: Başbakan Yardımcısı, Savunma Bakanı ve Kurtuluş Kuvvetleri Başkomutanı, devrim harekâtının en çok sözü edilen kişisidir. Tüm nitelikleriyle, Sampan'ı, Kamboçyalılar, ulusla-

(Devamı 5. sayfada)

Lenin Barış Ödülleri verildi

Moskova Sovyet Akademisi üyesi Nikolay Blohin, Şili Komünist partisi Sekreteri Luis Korvalan Gine Cumhuriyet'inden toplum adamı Janna Marten Sisse, Belçika'dan papaz Raymond Goor'un savaşa ve faşizme duydukları nefret ve bütün dünyada barış için yaptıkları fedakârca hizmetler yüzünden «Halklar arasında barışın güçlenmesi için» verilen Uluslararası Lenin Ödülüne layık görüldüklerini açıkladı.» Ödülün yeni sahiplerini selamlayan ilerici kamuoyu, barışsever güçler hareketinin yıldan yıla genişleyeceğine ve uluslarrası gerginlik yumuşamasının geriye çevrilmez bir şekilde alacağına barışın ise sağlam ve sarsılmaz olacağına duyduğu inancı belirtiyor» dedi.

Ödül komitesinin ödüllerin barış uğruna mücadele eden bu 3 kişiye verilmesine ilişkin kararı Moskova'da yayınlandı. Komite Başkanı Blohin, Şili halkının ünlü evladı Şili Komünist Partisi Sekreteri Luis Korvalan'ın sadece kendi ülkesinin demokratlarının değil aynı zamanda tüm dünyadaki ilerici kamuoyunun da derin saygısını kazandığını söyledi. Korvalan yaşamının ilk bilinçli adımlarından başlayarak bütün gücünü halklar arasında barış ve dostluk mücadelesine vermekte, emperyalizmin saldırgan heveslerine karşı çıkmakta ve emekçi Şili halkının mutluluğu uğruna mücadele etmektedir. Faşist

(Devamı 5. sayfada)

Göçebelikte sosyalizm: Somali

Son günlerde, Fransız elçisinin, Fransız sömürgesi Somali'nin bağımsızlığını isteyen gerillalar tarafından kaçırılmasıyla dünya basınında yeralma «fırsatı» bulabilen Somali Demokratik Cumhuriyeti, devriminin 6. yılı içindedir.

Eski İngiliz ve İtalyan Somali'lerinin birleşmesiyle 1960'ta bağımsızlığını kazanan Somali Demokratik Cumhuriyeti, Afrika'nın en doğudaki sivri ucunda, yani Aden Körfeziyle Hint Okyanusu arasında ve Ekvator bölgesinde yer almaktadır. Somali'nin kuzeyinde Fransız Somalisi (Sömürge durumundadır) batısında Etiyopya, güney - batısında ise Kenya vardır. Yüzölçümü: 637.660 km2; nüfusu: 3 milyon kişi kadardır. Başkenti: Magadişu'dur. Halkı Somalilerden oluşur ve çoğunluğu müslümandır. az miktarda zenci ve arap vardır. Kara ve demiryollarının pek az olduğu bu bölgede halk, çoğunlukla hayvancılık, şeker kamışı, muz, ayçiçeği, pamuk ekimi ve balıkçılıkla geçinir. İtalyan sömürgeciler, ülkelerinin şeker ihtiyacını buradan sağlamaktaydılar.

Bu yıl içinde korkunç kuraklığa düşen Somali'de bütün ülkeyi kaplayan dağ ve çöller dolayısıyla yağış pek azdır. Halbuki yüzyılımızın başında Somali'de çölün hiç bilinmediğini anlamak için halkının çoğunluğu göçebe olan Somali şiirlerine bir göz atmak yeterlidir. Ülkenin hiç bir yerinde, ne kuzey yaylalarda ne de ovalarda bir çöl parçasının varlığından bahseden şiir tespit edilememiştir. Bu doğa dengesine indirilen ilk darbe sömürgecilikten gelmiştir. Sömürgecilik ülkedeki ağaçlık bölgelerin ortadan kalkmasına neden olmuş; yeni sömürgeci rejimler zamanında da bu uygulama ortadan kalkmamıştır. Ağaç kesmek ancak 1969'daki devrimden sonra yasaklanmıştır.

Devrim'le birlikte eski sömürgecilerin işbirlikçisi Başbakan İbrahim Egal ve patronları İtalyanlar kovulmuş, kırsal alanlara da önem verilmeye başlanmış ve köylüler politik faaliyete katılmışlardır. Başkan Said Barre'nin yönetimindeki devrimci hükümet, bankalar, iç ve dış ticaret ve tek endüstri kuruluşu olan şeker fabrikalarını devletleştirmiş; yalnızca küçük esnaf ,zanaatkâr ve tüccarlar bırakılmıştır. Avrupalı yabancı şirketler tümüyle ortadan kaybolmuştur.

Başkan Said Barre, «Bir devrim, hızı ile değil; kendisine seçtiği amaçların açıklığı ve onları gerçekleştirmedeki kararlılığıyla ölçülmek gerekir.» demektedir. Gerçekten Somali'deki devrimci süreç içinde aceleci hiç bir karar verilmemiş ve aceleci hiç bir çözüme yanaşılmamıştır. Geçtiğimiz yılın 6 Aralığında son beş yılın en büyük bakanlar kurulu değişikliği ve devrimci kuruluşlardaki geniş değişiklik kararları alınırken de böyle davranılmıştır.

Beş yıldır Somali iki organ tarafından yönetilmiştir: 1-) Yüksek Devrim Konseyi 2-) Devlet Sekreterlik Konseyi denen Bakanlar Kurulu . Yüksek Devrim Konseyi (CRS) bugün 19 subaydan oluşmaktadır. Kabine ise 22 bakandan meydana gelmektedir. Yüksek Devrim Konseyi'nin iktidarı üyelerinden dördünün hükümette de yer almasıyla güçlenmiştir. Fakat bu aynı zamanda «açık» bir iktidardır. Hükümetin 13 sivil üyesi bütün tartışmalara katılmaktadır. Yapılmış olan idari reform sayesinde de yerel idarecilere büyük muhtariyet sağlanmıştır.

1973 yılında kullanılagelmekte olan İtalyanca, İngilizce ve Arapça'nın yerine Somali'nin ulusal dili resmen kabul edilmiş; aynı yıl yerel devrimci konseylerin başında olan askerlerin yerini ,geleceğin partisinin üyesi olan politik büro kadrolarındaki gençler almıştır. Bu da hakı gömleklilerin yerini beyaz gömleklilerin almasında güçlüklerle karşılaşılmadığının en güzel örneğini oluşturmaktadır. Başkan Siad Barre, bütün yaşamı boyunca sosyalizmi incelemiş, kadroların ülkede mevcut olmadığını, fakat adil, ne sömüren ne de sömürülenin olmadığı bir toplumu kurmanın tek yolunun bilimsel sosyalizmden geçtiğini, bütün ilerici ve devrimci ülkelerle enternasyonalist bir dayanışma içinde olduklarını, fakat kendi ülkelerinin öz gerçeklerinden ve sorunlarından uygulayacakları sosyalizmin etkileneceğini açıklamış ve «sosyalist devrimini yapmış her halkın tarihi deneyi bizim için değerlidir.» demiştir. Ayrıca 21 Ekim 1973'te kitlelerin öğütlerine (işçi, kadın, öğrenci) bağlı öncü siyasi partilerin kurulmasına karar aldıklarını da söylemiştir. Ancak herşeyi yönetebilecek ve sosyalist demokrasi örneğine uygun bir partinin kurulması, başta Anayasal plânda olmak üzere önemli sorunlar doğurmuştur. Bu nedenle acele çözümlerden kaçınılmış ve gereksiz gerilimlere neden olmamak için demokratik kurumların gözden geçirilmesine karar verilmiştir. Tepeden inme bir partinin kurulması söz konusu değildir. Zira tabandaki çalışma zaten politik büro tarafından yapılmıştır. Şimdi sözkonusu olan, sosyalizme geçişi sağlıyacak olan bir partinin oluşturulmasıdır. Aynı zamanda, parti kadroları içinde ülkeyi yönetecek kimseleri bulup çıkarmak için de çalışma yapılmaktadır. Bu amaçla, Yüksek Devrim Konseyi'nin üyeleri gerek hükümette gerekse kamu kuruluşlarındaki görevlerini terk etmişlerdir. Halk arasında «ihtiyar» diye de anılan Siad Barre hariç diğer 18 üye, görevi hükümetin çalışmalarını ve gidişatını, denetlemek olan 4 komisyon oluşturmuşlar eski kabinenin her yönden sivrilmiş 6 sivil üyesi de bu komisyonlara danışman olarak girmişlerdir.

,Şiarı: «Yapamıyacağını vaad etme!» olan devrimci yönetimin Başkanı Siad Barre, «hayatımda ilk kez olarak halkımı kendi kendisinin efendisi olarak gördüm. Bu nedenle huzur içinde ölebilirim artık» diyor ve ekliyordu: «Biz Somalililere kendilerine güvenlerini kazanmaları ve kendi öz değerlerini bulmaları için bir tek kaynak gösterdik; o da kendi emekleri ve çalışmalarıydı.»

Özellikle Güney Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti ve Filistin Kurtuluş örgütü ile sıkı bir şekilde dayanışma içinde olan Somali'nin kuraklıktan sonraki en büyük derdi kuzeyindeki Fransız sömürgesinde yaşayan bir milyon kardeşleri. Bu konuda her çareye başvurulacağı resmen de açıklanmış durumda.

Somali'de ABD uzmanları da suyun arıtılması çalışmalarına katılıyorlar, başkentte bir idari ilimler enstitüsünün inşa ediyorlar, ABD üniversiteleri çeşitli enstitülerin araç ve gereçlerini sağlıyorlardı. Fakat 1970 Mayısında Somali bandıralı gemiler gelen yardımları Kuzey Vietnam'a taşıyınca, ABD yardımı kesmiştir. Bizzat Başkan Barre eski sömürgecilere karşı komplekslerinin olmadığını, eşitlik temeline dayanması şartıyla her türlü ticari ilişkinin kurulabileceğini açıklamış; fakat bu istenen iyi ilişkilerin baş engellerinin, «haydutluk» olarak nitelendirdikleri sömürgecilik, ırkçılık ve emperyalist alışkanlıklar olduğunu da eklemiştir.

(Devamı 5. Sayfada)

TÜRKİYE'DE GEÇEN HAFTA

Finans kapital içinde siyasi tercih konusundaki anlaşmazlık büyüyor

Türkiye'de geçtiğimiz haftayı salt gazete sayfalarına bakarak değerlendirmek istersek yanılabiliriz. Görünüşte, bir iki ufak tefek olay dışında siyasal bakımdan oldukça «durgun» bir hafta geçirdik. Oysa derinden derine kaynıyor Türkiye. Toplumun bütün kesimlerinde oldukça önemli çalkantılar yaşanıyor.

En önemli çalkantı hiç kuşkusuz sermayedar sınıflar içinde. Önce finans kapital zümresi ile diğer sermaye kesimleri arasındaki çelişkiler gene öne çıkmaya başladı. MC hükümetinde siyasi iktidar olarak ifadesini bulan Finans kapital - Tefeci bezirgan ittifakı 1968 öncesinin şartlarında olduğu kadar rahat yürümüyor. Özellikle finans kapitalin acil talepleri bu ittifakı zorluyor. Hatırlanacaktır. MC hükümeti finans kapitalin gönüllü bir tercihi değil, bir «razı olması» idi. Hattâ bazı finans gruplarındaki belirgin gönülsüzlük halâ sürüyor.

FİNANS KAPİTALİN GİZLİ TOPLANTISI

Nitekim finans kapitalin önde gelen sözcü, örgüt yöneticisi, koordinatör ve liderleri geçtiğimiz hafta İstanbul Çınar Otelinde olağanüstü gizli bir toplantı düzenlediler. Üstelik bu, tür toplantıların ilki değil. MC Hükümetinin kurulduğu günlerden bu yana sürüp gidiyor bu toplantı ve temaslar. Ama geçtiğimiz haftaki «Çınar Oteli» toplantısı oldukça önemli idi. Hem gündemi, hem «safahatı» hem de katılanları yüzünden.

Yerli finans kapitalin bütün kesimleri bu toplantıda ağır topları ile temsil edilir. Ama Çukurovalı finans grupları sadece Hacıömer Holding'in başkanı Sakıp Sabancı ile temsil edilmeyi tercih etmişlerdi.

Toplantının gündemi belli başlı üç noktadan oluşmuştu. İşçi ücretlerindeki artışın önlenmesi, kredi kaynaklarının finans kapitale akıtılması ve siyasi tercihin saptanması.

İlk noktada tam bir görüş birliğine vardılar. Açık açık toplu sözleşme zamları ile işçi ücretlerinin çok (!) yükseldiğini söylediler. Maliyet hesapları çıkardılar. Bir işçinin ücret ve diğer sisyal hakları ile birlikte bir patrona (İstanbul'da) 5.105 liraya «mal» olduğunu, bu rakamın önümüzdeki yıl 7.410 liraya yükseleceğini söylediler. Ye tabii bu kadar liraya «mal» olan işçinin, bir ayda kaç liralık «değer» yarattığını söylemediler. Bu konuda finans kapitalin bütün kesimleri mutabıktı. Bir açıklama yapıldı: «Ücretlerdeki artış ne pahasına olursa olsun durdurulmalıdır.»

Toplantıda ikinci olarak kredilerin miktar ve bölgesel olarak dağılımı üzerinde duruldu. Temelinde anlaşmalara rağmen, finans kapitalin, bu konuda «tam» bir anlaşmaya varamadığı öğrenildi. Özellikle motor sanayii, pamuk ihracatındaki tıkanıklık, savaş sanayii, ortak pazar ve teşvik uygulamaları gibi konularda Türkiye'nin kıt ve kısır olanaklarını bölüşmeye çıkan finans grupları oldukça sert bir çatışma içindeler.

FİNANS KAPİTAL VE SİYASİ TERCİHLERİ

Toplantıda anlaşmaya varılamayan en önemli nokta ise genel olarak sermayenin, özel olarak finans kapitalin «siyasi tercihinin» tesbiti idi. Gizli toplantıda bu önce açık açık ortaya kondu. İzmir ve bir kısım Ankara finans grupları, bir kaç İstanbul'lunun da (Dinarsu Holding, İbrahim Bodur, Sancaktül) katılmasıyla AP'nin desteklenmesi gerektiğini savundular. Çukurovalı'lar (Daha doğrusu Sakıp Sabancı) bu kadar açık olmadılar. Sadece MC hükümetinin desteklenmesini istemekle yetindiler. Buna karşılık Koç - Eczacıbaşı-Tekfen grubu adına konuşan Can Kıraç ve Ertuğrul Soysal, CHP'nin tercih edilmesi gerektiğini savundular. Koç Grubu Otomotiv Sanayii Koordinatörü Can Kıraç, hükümete açıkça karşı çıktı: «Hükümet Türkiye'nin tek sorununun pamuk İhracatı ve tekstil sanayii olduğunu sanıyor. Ne vahim!» dedi.

Finans kapitalin ortak bir siyasi tercih belirleyemeyeceği anlaşılınca, Koç-Eczacıbaşı-Tekfen üçlüsü taktik değiştirdiler ve sermaye kesimindeki «örgüt enflâsyonun'dan yakınarak, merkezi bir karar organı oluşturulmasını önerdiler. «Özel Sektör Ulusal Konseyi» adı verilmesi öngürülen bu merkezi organın, özel sektör sözcülüğünü üstlenmesi, bağlayıcı kararlar vermesi isteniyordu. Başta Sakıp Sabancı (Çukurova) olmak üzere İzmir ve Ankara finans gruplarının sözcüleri bu öneriye şiddetle karşı çıktılar.

Görünüşe göre MC hükümetinin pamuk stokları, gübre ve otomobil lâstiği projelerinde bazı finans gruplarına ağırlık vermesi yüzünden, önümüzdeki günlerde de yerli finans kapital geleneksel «teksesliliği»ni koruyamayacaktır. Şimdiden çeşitli sanayi odaları farklı sesler çıkarmakta, hattâ birbirlerini suçlamaktadırlar.

Parababalarının anlaştığı diğer bir kısım da, ülkede sol'un güçlenmekte olduğu ve derhal tesirsiz hale getirilmesi gerektiğiydi.

Finans kapitalin önde gelen örgüt yöneticileri, sözcüleri ve gerçek liderleri işç ücretleri artışının önlenmesi ve sol hareket konusunda tam olarak anlaştılar, siyasi tercihleri konusunda ise anlaşamadılar. Geçtiğimiz hafta yapılan finans kapitalin gizli toplantılarının özeti ve sonucu budur.

CHP'DE BİR HESAPLAŞMA TOPLANTISI

Finans kapital, siyasi tercih konusunda böylesine tartışır ve anlaşamazken, bir başka siyasi tercih tartışması ve hatta çatışması da CHP'de oldu. Son Kurultay'dan bu yana dışarıya yansımayan ve fakat kuşkusuz alttan alta devam eden, CHP'nin sol ve sağ kanatlarının çekişmesi, geçtiğimiz hafta suyüzüne çıktı.

Genel Merkezin izlediği siyasete ciddi itirazlar yönelten ve «demokratik sol» diye adlandırılan kanat sözcüleri, 6 Mayıs günü başlayan CHP ortak grubu toplantısında, gerek genel merkeze, gerekse genel başkana oldukça sert ve oldukça «tutarlı» eleştiriler yönelttiler.

Ortak grup toplantısının konuşu «Meclislerde izlenecek stratejinin tesbiti» idi. Ancak bu stratejinin tesbitin-

(Devamı 5. Sayfada)

ZİKRULLAH KIRMIZI

Kitle gösterilerinde doğru ve etkili sloganlar kullanalım

12 Mart sonrasında yasaklanan kitle gösterileri ve yürüyüşler, bütün engellere rağmen büyük boyutlara erişiyor. Geçen hafta faşistler tarafından şehit edilen Abdi Gönel için düzenlenen cenaze yürüyüşü, antı faşist mücadelenin yeni bir başarısı oldu. Yürüyüşe binlerce işçi ve genç katıldı. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi ve birçok sendika ile demokratik örgüt yürüyüşüte yer aldılar. Şehzadebaşından Topkapı'ya kadar süren yürüyüşü onbinlerce İstanbullu izledi ve atılan sloganları dinleyip, dağıtılan bildirileri okudular. Bu yüzden yürüyüş anı zamanda politik gerçeklerin kitlelere açıklanması için önemli bir araç oldu.

İşçi sınıfının ve emekçi halkın anti faşist ve anti empeyalist mücadelesi yeni bir yükselme dönemine girmiştir. Önümüzdeki dönemde çeşitli sınıf ve tabakaların ekonomik ve demokratik taleplerini bildirmek ve kamuoyunu aydınlatmak için düzenleyecekleri gösteri ve yürüyüslerin daha da sıklaşacağından şüphe etmemek gerekir Bu nedenle bu gibi kitle eylemlerinde kullanacağımız slogenlar son derece önem kazanmaktadır. Çünkü yürüyüşlerde atılan ve kitleler tarafından benimsenen sloganlar gerek yürüyüşe katılan binlercе kişinin gerekse yol boyunca yürüyüşü dışardan izleyen halkın politik bilinçlenmesinde önemli rol oynamaktadır.

Bu yüzden bir kitle gösterisinde sosyalistlerin kitlelere doğru sloganları benimsetme çalışması, genel propaganda ve ajitasyon çalışmasının bir parçası olmaktadır.

Sloganlar herşeyden önce kısa ve topluca söylenmesi kolay ve belli bir ahenge sahip söz lerdir. Kitlelerin kolaylıkla benimseyebileceği bir sloganın bir çok şeyi birkaç kelimede dile getirme ve aynı zamanda dinleyenler üzerinde vurucu bir etki uyandırma niteliği olmalıdır. Bu yüzden etkili sloganlar bunu, yaratıcı bir çalışma gerektirir.

Fakat işin asıl önemli yanı sloganlara bu biçimsel niteliklerin kazandırılması değil taşıdıkları politik özdür. Sloganları bu bakımdan stratejik ve taktik olarak ikiye ayırabiliriz:

Bütün bir tarihsel dönem boyunca canlılığını koruyan ve ülkedeki devrimci mücadelenin stratejik hedeflerini sembolleştiren sloganlar: «İş — Ekmek — Hürriyet», «Bağımsız Türkiye», «Kahrolsun Faşizm» vb. gibi...

2) Belli bir dönem için geçerli olan ve o anın aktüel politik gerçeklerini ve taktik hedefleri dile getiren sloganlar: «Savaş kışkırtıcılığına son», «Bağımsız Kıbrıs», «Katil iktidar» vb. gibi

Bütün bir tarihsel dönem için geçerli sloganlar ülke şartlarının somut tahlilinden çıkar ve sınıfı toplum düzeninin genel çelişkilerini açığa çıkarmaya, bu düzenin devrimci şekilde değiştirilmesi gerektiğine ışık tutar. Kısa bir dönem için geçerli olan sloganlar ise günlük politik olayların bu nihai hedefler doğrultusunda devrimci bir açıdan yorumlanarak kitlelere mal edilmesini amaçlar. Genel sloganlar kitlelere doğru ve uzun vadeli hedefler gösterme açısından ne kadar önemliyse, yaşanan anı dile getiren ve kitlelere günlük ekonomik, demokratik, politik mücadelelerinde somut hedefler gösteren ve hepsinden önemlisi nihai hedefler uğruna günlük çelişkilerden hareket ederek yola çıkma imkânı veren kısa vadede geçerli sloganlar da o kadar önemlidir.

Bir örnek verirsek «İş — Ekmek — Hürriyet» sloganı egemen sınıfların iktidarına son verilinceye kadar, geçerliliğini koruyacak bir slogandır. Çünkü üretim araçlarının özel mülkiyeti sürdüğü ve bunu elinde bulunduran egemen sınıflar iktidarda olduğu sürece, işçilerin ve emekçi halkın işsizlik, pahalılık dertlerinden ve sermayenin köleliğinden kurtulmasına imkân yoktur.

Öte yandan bu hedefe götürecek olan mücadelenin gerçek kaynağı olan, tekelci burjuvazi ile emekçi halk arasındaki çelişki, hergün her yerde yeni biçimlerde ortaya çıkıyor. Örneğin egemen sınıflar kendi çıkarları ve savunucusu olduklarını emperyalizmin çıkarları için bu dönemde savaş kışkırtıcılığı yapmakta, halklar arasına düşmanlık tohumları ekmeye çalışmaktadırlar. Bu yüzden bu dönemde «Kahrolsun Savaş Kışkırtıcıları» «Militarizme Hayır» vb. gibi sloganlara ağırlık verilmesi gerekir Toplumdaki temel çelişki değişmeden kaldığı halde bir başka dönemde bir başka olay daha aktüel olabilir. O şartlar altında da o dönemin etkili sloganlarını bulmamız gerekecektir

Kitlelerin ekonomik — demokratik haklarını ve taleplerini dile getiren taktik sloganlar vardır Bunlar belli bir mücadele içinde olan kitlenin, (bu tek bir fabrikanın işçileri, öğrenciler, memurlar ya da bütün işçiler olabilir) o andaki somut taleplerinin kamu oyuna mal edilebilmesi için atılır. Örneğin direnişte olan bir fabrikanın işçileri düzenledikleri bir yürüyüşte «Kendi sendikamızı kendimiz seçeceğiz», «İşten atılan arkadaşlarımız işe geri alınmalıdır» vb. sloganlarını bağırabilirler. Bu yalnızca yürüyüşü izleyen kişilere işçilerin haklı taleplerini duyurmalarına ve onları kendi yanlarına kazanmalarına değil, aynı zamanda benzer talepleri olan başka fabrikaların işçilerine verecekleri mücadelede örnek olmaya, onları da kendi talepleri uğruna harekete geçirmeye yardımcı olur.

Burada önemli olan belli bir dönemin olaylarını yorumlamamız ile genel stratejik hedefleri tespit etmemiz arasında sıkı ve tutarlı bağların mevcut olması ve atacağımız sloganların nihai hedefle, işçi sınıfı öncülüğünde halk iktidarının kurulması ile uygunluk içinde olması, daha doğrusu kitleleri bu amaçla mücadeleye sokma niteliği taşımalarıdır. Bütün bir tarihsel dönem için geçerli olan sloganlar, içinde yaşanılan çağın gerek uluslararası, gerekse ulusal plandaki temel özelliklerinin doğru bir şekilde tesbit edilmesi ile bulunur. Kısa dönemli sloganlar ise kitlelerin o andaki somut durumlarının doğru bir şekilde tesbit edilmesini şart koşar. Zaman ve mekân arasında ki ilişki burada çok önemlidir.

Günümüzdeki kargaşa

Kitle gösterilerinde ve yürüyüslerde sosyalistlerin atacakları sloganların genel olarak tarifini yaptıktan sonra, ülkemiz de gelişen mücadelede «sloganlar meselesine», «devrimci şiarlar meselesine» baktığımızda, somut pratiği incelediğimizde neler görüyoruz? Yazımızın konusu budur.

Herşeyden önce bir kargaşa göze çarpmaktadır. Sosyalist hareket içindeki bölünmeler sürmektedir. Slogan kullanma ve genel olarak propaganda ve ajitasyon hakkında taşınan yanlış fikirler, sloganları bir mücadele aracı olarak kullanma yerine, her grubun «âlâmet-i farikası» olma durumuna getirmiştir. Farklı görüşlere sahip grupların bir diğerinin attığı sloganı kendi sloganları ile bastırmak için yarışa girdiği ve her kafadan ayrı ses çıktığı sıksık görülmektedir. Her grubun kendi doğru bildiği sloganı savunması doğaldır, ama iş öyle bir duruma varmıştır ki, çoğu zaman sloganların «doğruluğu ya da yanlışlığı» değil kimin attığı ön plâna geçmektedir.

Bu konudaki yanlış tavrı sürdürmekte en çok ısrar edenler sözde sosyalist özde milliyetçi küçük burjuva sosyalistleri olmaktadır. Halâ devrimi ve devrimci mücadeleyi ikiye ayıran, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi ile sosyalist mücadeleyi «kronolojik sıralamaya» tabi tutan ve bu aşamada bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin yeterli olduğunu, sosyalist mücadelenin, sosyalizm uğruna mücadelenin daha sonraki bir aşamanın meselesi olduğu görüşünde olan MDD ideolojisinden kaynaklanan «sosyalistler», yalnızca «Bağımsız Türkiye» sloganına sahip çıkmaktadırlar. Mücadele de demokratik güç olan geniş öğrenci kitlelerinin kitle gösterilerinde «Bağımsız Türkiye» sloganını benimsemesi ve bu sloganın kitlelere mal olması şüphesiz olumlu bir şeydir ve sosyalistler bu sloganı sonuna kadar savunur ve yayarlar. Ama bu başka şeydir, sosyalistlik iddiası ile ortaya çıkan ve üstelik kendini yanılmaz otorite iddiaeden çeşitli MDD cilerin tavrı başka şeydir. Bunlar hâlâ sosyalizm yasağı, sınıf mücadelesi yasağı koyma çabasındadırlar. Sosyalist sloganlara karşı çıkmakta bunları bastırmaya çalışmaktadırlar. Örneğin «İş — Ekmek — Hürriyet» gibi bir slogana karşı çıkılmaktadır. İşçi sınıfının ve bütün emekçi yığınların en acil talepleri ve mücadelenin temel hedefleri bu sloganda sembolleşmiştir. Onlar «Bağımsızlık — Demokrasi — Sosyalizm» şiarına da karşı çıkmaktadırlar. Çünkü meseleye işçi sınıfı sosyalizmi ve enternasyonalizm açısından değil, dar milliyetçi bir açıdan yaklaşmaktadırlar. Bu yüzden gerçek anti emperyalist bir slogan olan «Bağımsız Türkiye» sloganının özünü de saptırmakta, yani bir bağımsızlığın çığırtkanlığını yapmaktadırlar.

Slogan konusunda küçük burjuva sosyalistlerinin körüklediği bu sekterliği aşmada, işçi sınıfı sosyalistleri yeterli çabayı göstermemektedirler. Yukarıda anlattığımız kısa dönem için geçerli sloganların kitle gösterilerinde, daha önceden yaratıcı bir şekilde tesbit edilerek kitle ye mal edilmesi bu aşamada hemen başarılamamaktadır.

Bu yüzden de gösterilerde genel sloganlarla yetinilmekte, bu durum ise farklı genel sloganların yarıştırılması şekline dönüşmektedir. Bizim için önemli olan kitlelerin politize edilmesidir. Bunun için her dönemde kitlelerin içinde bulunduğu somut durumu göz önünde tutan, onların somut taleplerini dile getiren ve onlara somut hedefler gösteren sloganları tesbit etmemiz gerekir Bu başarıldığında, gerek geniş kitlelerin, gerekse şu ya da bu grubun et kisi altındaki devrimci arkadaşların, hep bir ağızdan aynı sloganları bağıracağı, bölücü çabaların başarısızlıkla sonuçlanacağı görülecektir. Ve gereksiz slogan yarıştırmalar son bulacaktır.

Önümüzdeki dönemde buna hazırlıklı olmalıyız. Her kitle eyleminde kitleye mal edebilecegimiz o anın somut durumundan kaynaklanan sloganlar tesbit etmeliyiz. Bu sayede propaganda ve ajitasyon çalışmalarımız çok önemli bir aşama kaydedecektir. Fakat böyle tutarlı ve etkili sloganları tesbit edebilmek için kitlelerle sıkı bağlarımız olması, onların somut durumlarını iyi bilmemiz gerekir. Öteyandan ülkedeki ve dünyadaki politik gelişmeleri iyi izlememiz ve her dönemin kendine özgü, bütün olaylarını etrafında geliştiği temel olguyu doğru tes bit edebilmemiz zorunludur. Bütün bunlar ise sosyalist parti çalışmasının doğru yolda olması ile mümkündür ve bu görevleri en doğru şekilde ancak parti organları yerine getirebilir.

Bazı Sloganlar üzerine

Ülkemizde sosyalist hareket içinde bazı yanlış sloganlar da kullanılmaktadır. Örneğin «Kahrolsun Amerika» sloganı bunlardan biridir. Amerika kelimesi yalnızca ABD egemen sınıflarını değil, aynı zamanda Amerikan işçi sınıfını ve emekçi halkını da temsil eder. ABD emperyalizminin baskı ve tahakkümü altındaki bir ülkenin sosyalistleri olarak biz ABD emperyalistlerine, finans — kapitalistlerine, egemen sınıfına karşı çıkarız ve bunlarla ve bunların temsilcileriyle mücadeleyi savunuruz. ABD işçi sınıfı bu mücadelede yakın bir müttefikimizdir. «Kahrolsun Amerika» sloganı ise, soyut bir Amerikan düşmanlığı uyandırmakta, yabancı düşmanlığına, milliyetçiliğe çanak tutmaktadır. Bu yerine ABD emperyalizmine karşı çıkılması «Kahrolsun Emperyalizm» sloganı haykırılmalıdır.

Bazıları da arada sırada «Yaşasın Halk Savaşı»-diye bağırmaktadır. Bu sloganın ülkemiz şartları ile uyum halinde olmayan bir «strateji» nin ifadesi olması bir yana, zaman ve mekân açısından ne derece geçersiz olduğu, kesinliikle çığırtkanlığına son verilmesi gerektiği açıktır.

Yeni yeni bazı arkadaşlar da «Kahrolsun Oligarşi», «Oligarşik DiktA» sloganını çıkarmaktadır. Bu kelimelerin, halka hiç bir şey anlatmadığı, ajitasyon ve propaganda niteliği taşımadığı bellidir. Zorlama strateji kurma çabaları bu gibi soyut sloganlara yol açmıştır. Anlaşılmayan sloganlardan vazgeçilmelidir.

«Fabrika işçinin, toprak köylünün» sloganı üzerine

Fabrika işçinin, toprak köylünün» sloganı: Kısa, etkili, kolay söylenir olduğu için hepimizin, aşk sık tekrarladığımız, fakat yanlış anlamlara yol açabilecek diğer bir slogan da «Fabrika işçinin toprak köylünün» sloganıdır. Bu slogan bildiğimiz kadarıyla bir zorunluktan doğmuştur. Sosyal devrimin asgari programının ilk iki temel maddesi, büyük sanayideki

(Devamı 6. Sayfada)

Emperyalizmi gerileten, halkların örgütlü gücüdür

Emperyalizme karşı 43 yıldır sürdürdükleri savaş, kahraman Vietnam ve Kamboç halklarına 8 milyon ölüye malolmuş ve sonunda bağımsızlığın kazanılmasıyla birlikte, emperyalizmin sosyalist dünya sistemini kuşatma halkasında çok geniş bir «oyuk» açılmıştır. Şimdi, bütün mesele bu oyuğu doğru değerlendirmektir, ABD'ye baktığımızda, Savunma Bakanı Schlesinger'in «Vietnam ve Kamboçya'daki yenilgilerin dünyadaki güç dengesini pek fazla değiştirmeyeceğini» söylediğini görüyoruz. Acaba kendi inanıyor mu bu söylediklerine? Hiç sanmıyoruz! Zira «Birleşmiş, bağımsız ve sosyalist bir Vietnam» tüm Asya'nın güç dengesini değiştirecek bir unsur olacaktır. Fransızların Vietnam ve Cezayir bağımsızlık savaşçılarını yoketmek için görevlendirmiş olduğu faşist General Raoul Salan bile «Kuzey Vietnam ordusunun tartışmasız, dünyanın en iyi kara ordusu ve General Giap'in da askerlik tarihinin en büyük dehalarından biri olduğunu» söylemiştir. Bu üstün nitelikli ve emperyalizmin bombalarıyla dövülerek çelikleşmiş halkın ordusunun eline son zaferden sonra o kadar çok askeri malzeme geçmiştir ki, Vietnam artık Sosyalist Dünya Sisteminin en güçlü unsurlarından biri haline gelmiştir. Zaten Schlesinger'in mesai arkadaşı Kissinger dahi yakın bir gelecekte Kamboçya ve Laos'un doğrudan Vietnam'a bağlanabileceğini; Tayland, Malezya ve Endonezya'nın da Vietnam'ın çizgisinde bir politika izlemelerinin mümkün olduğunu belirtmiş ve «Ne olursa olsun, Vietnam'daki sonuç değiştirilemezdi» diyerek genel anlamda emperyalizmin aczini itiraf etmiştir. Çok yakınındaki gelişmeler Kissinger'i doğrular niteliktedir. Tayland ABD'ye ülkesindeki dev üslerini Kamboç ve Vietnam'daki son savaşlarda kullandırmadığı gibi, 3—4 ay için de de bütün ABD askerlerinin ülkesini terketmesini resmen istemiştir. Ülkeye kaçırılan Güney Vietnam'ın eski kukla rejiminin savaş uçaklarının büyük bir bölümünü de kurtarılmış Vietnam'a iadeye karar vermiştir.

Laos'ta zaten ülkenin beşte üçünü kontrol eden Pathet — Lao gerillaları son saldırılarıyla geçici hükümet kuvvetlerini geriletmiş ve başkente 125 km. yaklaşmışlardır.

Şimdiye kadar ADB emperyalizminin en ideal müttefiki olan Filipinler de dahi Başkan Ferdinand Marcos adelacele, hükümete karşı direnen müslüman gerillalarla büyük tavizler vererek uzlaşmış ve ülkede bulunan ABD üslerinin yapılacak inceleme sonunda 1 yıl icinde boşaltılabileceğini açıklamıştır.

Avustralya ve Yeni Zelanda'nın sosyal-demokrat hükümetleri de Singapur'daki askerlerini çekmeye karar vermişler ve Güney Vietnam'ın Devrim hükümetini tanımışlardır.

ABD'nin en önemli ve güçlü müttefiki Japonya ise, ABD'nin baskısına rağmen AET ülkelerinin yolunu izlemiş ve Kuzey Vietnam'ı kınamadığı gibi 16 milyon dolarlık yardım yapmayı da vaadetmiştir. Bununla yetinmeyen Japonya hükümeti Kuzey Kore, Sovyetler Birliği ve Çin Halk Cumhuriyeti ile de ticari ve siyasi ilişkilerini geliştirmektedir.

ABD'nin prestij kaybı bu sayılanlardan ibaret değildir. Mayıs ayı başında, ABD emperyalizminin kurduruğu «Güney Doğu Asya Ülkeler Birliği»nı teşkil eden beş ülke adına (Endonezya, Malezya, Filipinler, Singapur ve Tayland) Cakarta'da açıklama yapan Endonezya parlâmento başkanı politikalarını yeniden gözden geçireceklerini ve Vietnam'la daha sağlam ilişkiler kuracaklarını açıklamıştır.

Orta — Doğu'da da durum, ABD emperyalizminin aleyhine dönmüştür. FKÖ Suriye ile ortak cephe kurmuş, Lübnan'da faşistler hükümetten çekilmişlerdir. Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının ABD emperyalizmine karşı direnişleri güçlenmektedir.

Gelişmiş kapitalist ülkelerin yer aldığı ve ABD'nin müttefiki Batı Avrupa'ya baktığımızda ilk göze çarpan Portekiz'deki demokratik gelişme ve ileriye yönelik dönüşümler olmaktadır. Öyle anlaşılıyor ki Portekiz'deki devrimci güçler Küba devrimini ve Şili yenilgisini iyice incelemişler ve karşı tedbirlerini ona göre almışlardır. Görünen o ki, seçimler sonunda, hem «gerilmiş olan sinirler gevşemiş» hem de NATO'ya şeklen bağlılığa rağmen anti - tekel, anti - emperyalist ve anti - faşist güçler mevzilerini daha da sağlamlaştırmışlardır. Hele Azor adalarındaki ABD üslerinin bir Orta — Doğu savaşı sırasında kullanılamayacağının bildirilmesi emperyalizmin kolunu kanadını budamıştır. Bu üslerden bir savaş halinde İsrail'e artık yardım yapılamayacağı için, ABD'nin bu küçük fakat etkili müttefiki sinirlenmiş ve ABD'den daha fazla garanti ve silâh istemiş, alamayınca da iki «dost»un arası açılmıştır. Oysa İlerici Arap Ülkeleri Sovyetler Birliği tarafından da desteklenerekten dayanışmalarını daha da pekiştirmişlerdir.

Kissinger'in CİA tarafından denetlenen bir dergiye verdiği demeçte Avrupa'nın gelecek 10 yılda «Marksist» olacağını söylemesi de ayrıca ilginçtir. Portekiz'de devrimci güçlerin tutunması, İtalya ve Fransa'da solun güçlenmesi, Faşist İspanya'nın dahi ülkesindeki ABD üslerinin geleceğini tekrardan görüşme konusu yapması, bu arada komşumuz Yunanistan'da Belediye seçimlerini solun kazanması ve bazı ABD üslerinin kapatılıp bazılarının Yunan subayların komutasına verilmesi, İskandinav ülkelerinin NATO'dan bağımsız bir politika izlemeye başlamaları Kissinger'in korkusunu doğrular nitelikteydi.

ABD'nin uğradığı yenilgiler müttefiklerini o denli umutsuzluğa düşürmüştür ki, Mayıs ayı sonunda yapılacak NATO zirvesi için hiç bir ülke ev sahipliği yapmayı kabul etmemiş ve sonunda yine merkezin bulunduğu Brüksel'de karar kılınmıştır. Başkan Ford'un da katılacağı bu zirvede emperyalizmin bundan sonraki stratejisi tartışılacağı için dikkatle izlenmelidir. Bununla birlikte, ABD kendisi için ne kadar yük olursa olsun Avrupa'daki askerlerini ve nükleer silahlarını, 100 milyar dolarlık yatırımlarını ve yılda 50 milyar dolarlık ticaretini bırakıp kolay kolay gitmiyecektir. ABD yöneticileri, bu yıl içinde toplanıp nükleer silahların sınırlandırılması anlaşmasını görüşecek olan Avrupa Güvenlik Konferansından önce müttefiklerini etrafında toplayıp, onlara güven vermek zorundadır. Fakat artık bu güven duygusu yokolmuştur. Çinhindi halklarının kazandığı zaferin yankısı bütün dünyada şiddetle hissedilmiştir. ABD emperyalizminin pekâla kesin bir yenilgiye uğratılabileceği ve ABD'nin de müttefiklerini çaresiz kaldığı zaman terkedebileceği dostun düşmanın gözü ununne serilmiştir.

Tabii bütün bu yıldırım hızıyla ortaya çıkan gelişmeler gökten zembille inmemiştir. Dünya Halklarının anti - emperyalist mücadelesi sosyalist dünya sisteminin desteğiyle muazzam boyutlara ulaşmış, buna karşılık Sosyalist dünya sisteminin gücü karşısında emperyalizm top yekûn veya nükleer bir savaşa başvuramamıştır. Kapitalist ülkeler işçi sınıfının mücadelesi emperyalist metropolleri sürekli baskı altında tutmuş ve uluslararası işçi sınıfının dayanışma sı her an kendini hissettirmiştir. Ulusal Kurtuluş Savaşı veren halkların direnişi uzadıkça, emperyalist ülkeler ekonomik yıkımlara uğramışlar ve Fransa ve ABD'de olduğu gibi Vietnam savaşı dolayısıyla ortaya çıkan demokratik ve anti - militarist kamuoyu, hükümetleri geri adım atmaya zorlamıştır.

Bütün bu gelişmelerden sonra akla gelebilecek sorular şunlar olabilir! 1) Uzak — Doğu'da halkların emperyalizmin kuşatma çemberin de açtığı oyuk ABD'nin 1920'lerdeki gibi bir tecrit politikası'nın, yani yalnızca Amerika kıtasına çekilerek son müdafa tedbirlerini almaya yönelmesinin başlangıcı mı olacak?

2) Yoksa, ABD emperyalizminin bu yenilgileri onun kesin yenilgisi anlamına gelmemekte olup, ABD, gitgide bir kuşatma çemberi olmaktan çıkıp bir müdafaa çemberi haline gelen üs ve tesislerini Hint ve Pasifik Okyanuslarında halkların kitleler halinde yaşamadığı, haritada bile zor görünen, savunması kolay ve hedef teşkil etmeyen adalara mı taşıyacak? 3—) Bu durumda Türkiye'nin dünya içindeki yeri ne olacak?

Birinci sorunun cevabının olumlu olması için vakit henüz erkendir. Emperyalizm her ne kadar dört bir yanından su alır gemiye dönmüşse de henüz batmış değildir. Son zamanlardaki yenilgilerine, bugün sosyalist Dünya Sisteminin ve halk kurtuluş savaşlarının ulaştığı yüksek düzeye ve kapitalist ülkelerin iç bunalımlarına rağmen henüz emperyalizm «nihai çöküş» dönemine sokmamıştır. Bu nedenle verilecek savaş bundan sonrasında çok daha çetin olacaktır. Yaralı canavarın kuyruk darbelerine dikkat etmek gerekir. Emperyalizm, kapitalizmin en üst aşaması olduğuna göre, emperyalist ve militarist ülkeler kendi kapitalistlerinin dünyanın her yanına yayılmış olan çıkar alanlarını sonuna kadar korumak için mücadele edeceklerdir. Varlıkları buna bağlıdır. ABD emperyalizminin bir darbeyle çöküp gideceğini veya küserek kendi kıtasına çekileceğini düşünmek hayalciliktir; emperyalizmin özünü kavramamaktır.

İkinci soruya ise olumlu cevap vermek gerekir. Yani ABD emperyalizmi özellikle Uzak — Doğu'da ve Hint Okyanusunda bazı adalara çekilmek niyetindedir. Zira halk savaşlarının bu bölgelerdeki zaferleri klâsik kara ordularının önemini azaltmış, halkların sosyalizm, bağımsızlık ve demokrasi uğruna yürüttüğü örgütlü dirençler artık bu ülkelerin hammadde kaynağı ve pazar olma niteliğini yok etmiştir. Kısaca emperyalizm için bu ülkelerdeki egemenliği, astarı yüzünden pahalıya mal olmaya başlamıştır.

Emperyalizmin en büyük korkusu Sosyalist Dünya Sisteminin büyük gücüdür. Bu nedenle dünyadaki egemenliğini sürdürmedeki baş amacı Sosyalist ülkelerdeki bütün gelişmeleri anında izleyebilmek ve onların kendi silahlarının menzili içinde kalmalarını sağlamaktır. Kıtalararası füzelerin 5—6 bin mile ulaştığı, füzeatar denizaltıların bütün denizlerde gezinmeye başladığı, uçakların artık havada ikmal yapabildiği ve dünyamızın çevresinde dolanan çok - amaçlı uydular sayesinde, bugün bu «gözleme» faaliyeti sürdürülebilmektedir.

Bu söylediklerimizle, aslında Türkiye ile ilgili soruyu da cevaplamış sayılmalıyız. ABD Kongresinin Türkiye'ye yardımı kesmesi bir yanlışlık değildir. Sosyalist komşularımızın bü yük gücü, bu ülkelere karşı silahlı bir saldırının başarısızlığa mahkum olması, Türkiye'nin ABD emperyalizminin sosyalizmi kuşatma stratejisinin bir ileri noktası olma durumunu geçersiz kılmış, ABD'nin Türkiye'ye askeri ihtiyacı azalmıştır. Türkiye ABD için savunması güç olan ek bir risk teşkil etmektedir ve «fuzuli masraf kapısı» olmaktadır. Dinleme tesisleri ise hayadan ikame edilebilmektedir. Hele ilerici Arap Ülkelerine Sovyetler Birliği tarafından ülkemiz üzerinden ikmal yapılmasına izin verilmesi ABD'yi pek kızdırmıştır. ABD için, artık önemli olan, Kıbrıs'taki kendi üsleri ve İngiliz üsleridir. Türkiye'deki üslerini, Kıbrıs'ta sağladıklarından sonra ve Adanın emperyalizme en çok yarayan bugünkü parçalanmış durumu karşısında sökebilir de.

Başta Dışişleri Bakanı ve bütün NATO Dernegi yöneticileri olmak üzere bütün «Amerika severler» «ABD artık bize güven vermiyor aca ba üsleri ne yapsak?» diye konuşup duruyorlar. Sunu iyice bilelim ki, Türkiye'nin yönetiminı elinde bulunduran hakim sınıflar ABD'den izinsiz halâ hic birşey yapamazlar. Eger üslêr boşaltılırsa, bilmeliyiz ki, ABD, bu üslere ihtiyacı kalmadığından ve Türkiye'deki ilerici demokrat ve devrimci unsurların direnişinden yıldığı için boşaltılmıştır.

Bu yüzden dünyayı emperyalizmden kurtarmanın tek yolu halkların örgütlü direnişidir.

Üslerin kalkması, ülkemizin emperyalizmin tasallutundan kurtulmasına yetmeyeceğine göre, tek kurtuluş yolu, sosyalizmi biliminin kılavuzluğunda halkımızı örgütlemektir. Halkımızın örgütlenmesini de ancak Partimiz yoluyla sağlayabiliriz.

Partimizin halkımızın bütün öncü güçlerini kucaklaması için göreve!

TSİP, Soğanlık Belediye seçimlerine katılıyor

Soğanlık Belediye seçimleri ve TSİP'in Soğanlık Belediye programı

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Kartal İlçesi, kendi bölge sınırları içindeki Soğanlık'ın belediye başkan seçimleri için çalışmalarını yoğunlaştırmıştır.

Seçimleri bir amaç değil bir ajitasyon - propaganda aracı olarak alan işçi sınıfı sosyalistleri, bu imkânları ne pahasına olursa olsun değerlendirirler.

Kartal Belediye seçimlerinde TSİP'in çok az oy alacağı bilindiği halde seçimlerden uzak kalınmamış, Sosyalizm'in ajitasyon - propagandasına, güncel İş - Ekmek - Hürriyet mücadelesinin, pahalılık, işsizlik ve faşizme karşı mücadelenin ajitasyonuna ağırlık verilmiştir.

Uyanmakta olan yığınlardaki «Ecevit» şartlanması, Milliyetçi Cephe karşısında «oyları bölmeme» kaygısı önümüzdeki bütün seçimlerde en önemli etken rolü oynayacaktır. Bu durumda işçi sınıfı sosyalistlerinin «az oy alma kaygısıyla» seçimlerden uzak durmaları ve bu ajitasyon - propaganda imkânlarını değerlendirmemeleri düşünülemez. Bugünkü özgül şartlarda alınan oyların sayısı ne işçi sınıfı sosyalizminin ve TSİP in, ne de genel olarak sosyalistlerin gücünü gösterir.

Bu hafta sonu yapılacak, Kartal Bölgesindeki Soğanlık Belediye Başkanlığı seçimlerine TSİP katılacaktır. Küçük burjuva gevezeliği, bahanecilliği, Parti düşmanlığı, işçi sınıfı sosyalizmini etkileyecek faktörler değildir. TSİP «az oy alırsak acaba küçük burjuva çevreler ne der, prestijimiz sarsılır» gibi günübirlik politika sürdüren bir parti değildir. Teşkilâtlarının yaygın propaganda ve ajitasyon yapacağı her bölgede seçim olanaklarını oy kaygısına düşmeden ve oy avcılığına ya da dilenciliğine çıkmadan sonuna dek kullanacaktır. Seçimlerde, geçmişte gördüğümüz halk dalkavukluğuna hiç sapmadan, doğruları işçi yığınlarına, emekçilere iletmek için vargücüyle çalışacaktır. Bu çabalardan amaç oy toplamak değil, halkımızdaki uyanışı bilimsel temellere yöneltmek, sınıf gerçeği ve sınıf mücadelesi esasını alabildiğine vurgulamaktadır. TSİP bugünkü özel koşullarda ve özellikle Belediye seçimleri gibi sosyalistlerin oylarını büsbütün azaltan faktörler altında «az oy alırsak parti yıpranır» gibi oportünist kaygılara düşmeksizin seçimlere katılacak ve sınıf mücadelesinin gerekli propagandasını ve ajitasyonunu tüm imkânlarını zorlayarak yığınlara ulaştıracaktır. TSİP gerek Kartal'da gerekse Soğanlık'da tüm kahve ve açıkhava toplantılarında, bildiri ve afişlerinde işçi sınıfı mücadelesinin temel ilkelerini, güncel ajitasyonları, işçi sınıfı ve sınıf mücadelesi gerçekliğini, halk cephesi sorununu, anti - emperyalist anti - faşist mücadele ile sosyalist mücadelenin birlikteliğini ve işçi sınıfının öncül görevini emekçi kitlelere anlatmıştır, tüm imkânlarını değerlendirmiştir ve değerlendirecektir.

İşçi sınıfının bağımsız politikasını, tavrını ve ideolojisini her bölgesel seçimlerde de korumak, bu devrimci tutumun gelenekleşip kökleşmesi için gündelik kaygılardan uzak durmak bunu gerektirir. TSİP seçimlere girdiği veya az oy aldığı için TSİP'e yöneltilecek eleştiriler geçersizdir. Eğer TSİP imkânı olduğu halde seçimlere girmekten kaçınsaydı, işçi sınıfının bağımsız politikasını, sınıf mücadelesinin ve sosyalizmin propagandasını yapmaktan, ajitasyonundan kaçınsaydı ya da Kartal'da az oy aldıktan sonra oportünist bir tavırla Soğanlık'ta seçimlere katılmayıp, ajitasyon - propaganda görevinden geri dursaydı, asıl o zaman eleştirilmeliydi. İşçi sınıfı sosyalizmi bu gibi kitlelerden kopuk «sol», veya «kuyrukçu sağ» eleştirilere karşı, işçi sınıfının devrimci politikasının öngördüğü görevleri yerine getirecektir. TSİP'in sorumluluğu işçi sınıfına ve kitlelere karşı duyduğu sorumluluktur. TSİP kitlelere inanmayan «sol» veya «sağ» tavırlara karşı kitlelere inanmanın güvenmenin, kitlelerle kaynaşıp bütünleşmenin dayattığı görevleri yerine getirmeği en önemli görev bilir.

Gene TSİP'in seçim çalışmalarını izleyenler bilirler ki, seçimlerde «Emekçi kardeşim bize oy ver» gibilerinden popülizm yapılmamış, meselenin bir oy meselesi olmadığı, bilinç meselesi olduğu temel alınarak, tüm ajitasyon ve propaganda onun üzerine inşa edilmiş, kitlelerden oy istemek için gelinmediği ısrarla belirtilmiştir. Bu bakımdan da popülist - parlamentarist yollarla değil devrimci işçi sınıfı ilkeleriyle seçimlere katılmak nicel birikimi geliştireceği gibi, nitel muhtevayı esas alan ve ancak uzun vadede sonuç verecek olan çalışmalardır. Kararlı, ısrarlı ve tavizsiz bir politika gütmek, işçi sınıfına ve devrimci tutuma yaraşır tavırdır.

TSİP'in Soğanlık Belediye seçimleri programı:

TSİP'in Soğanlık Belediye seçimleri programı, ana çizgileriyle şöyledir:

TSİP Belediye Başkanlığı seçimini kazandığında:

Başkanın ve belediyenin en önemli işi pahalılık ve işsizlik ile mücadele etmek olacaktır. Patronlar, tüccarlar, tefeciler tarafından sömürülen ve ezilen işçinin ve emekçinin haklarını korumak en büyük görevdir. Bu görevi Soğanlık'da yerine getirmek için şu işler yapılacaktır.

★ İşçilerin ve bütün Soğanlık halkının yiyeceğini giyeceğini, yakacağını ucuza almasını sağlamak gereklidir. Soğanlık Belediyesinin ilk işi, içinde günlük ihtiyaç ve gıda maddelerinin satıldığı bir kooperatif kurmak, bu kooperatife işçilerin ve isteyen emekçilerin ortak olmasını sağlamaktır. Belediye bütçesinden ayrılacak parayla kurulan bu kooperatif, Soğanlık'da iki mağaza açacaktır. Mağazalardan birisi Ankara asfaltının aşağısında, diğeri yukarısında olacaktır. Mağazada et, meyva, sebze, peynir, yağ şeker v.s. gibi gıda maddeleri satıldığı gibi, aynı zamanda mutfak eşyaları, giyim eşyaları pazarda satılandan mutlaka daha ucuz olacaktır. Mağazaların idaresini işçilerin ortak olduğu Kooperatif yürütecek, işçiler ve emekçiler hesapları ve idareyi kendileri kontrol edeceklerdir.

★ Bölgemizde karaborsaya karşı amansızca mücadele edecek, halka pahalı fiyatla mal satmak isteyenler veya mal istif edenler sıkı sıkıya takip edilecek, cezalandırılacaktır.

★ Soğanlık Belediyesinin bir diğer görevi işsizlik ile mücadele etmek olacaktır. Belediyede bir İş Bulma bürosu kurulacak ve oraya kaydını yaptıran işsizlere Ümraniye - Kartal - Pendik arasında veya İstanbul'un karşı yakasında iş bulunacaktır. Belediye fabrikalara ve işyerlerine çağrıda bulunarak Belediye'nin mühürleyip imzaladığı kâğıtları getiren emekçilerin işe alınmasını isteyecektr.

★ İşsizler, ve yoksullar için bir aşocağı açılacak, ayrıca işsizlerin, gurbetçi işçilerin gece kalmaları için bir yurt binası kiralanarak halkın hizmetine açılacaktır.

★ Belediye bir hukuk bürosu kuracak, maaşlı avukatlar tutacaktır. Bu avukatlar emekçilerin davalarına, parasız olarak gireceklerdir. Böylece mahkeme kapılarında, devlet kapılarında sürüm sürüm süründürülen emekçiler bu işlerini ücretsiz olarak Belediye Avukatlarına gördüreceklerdir. Ayrıca işçilerin devlet kapısındaki işlerini takip etmek için Belediyenin çalıştıracağı kişiler bu işleri ücretsiz olarak yürütecektir. Bu şekilde, mahkeme ve devlet kapısında işini gördürmek için fabrikadan ve işyerinden izin alan, bazan yövmiyesi kesilen işçi, bu zahmetler için izin almak derdinden kurtulacaktır.

★ Soğanlık Belediyesi bölge içinde bir Sağlık Dispanseri açacak, bu dispanserde Dahiliye Mütehassısları Kulak - Boğaz Burun, Göz ve Deri mütehassısları hasta vatandaşın muayenesini ücretsiz olarak yapacaktır.

Bu dispanserde bulunan Nöbetçi doktorlar çağrıldıkları evlere hasta bakımına gideceklerdir. Sağlık hizmetleri için emekçilerden para alınmayacaktır. Dispanser, ilâç firmalarından ucuza veya parasız ilâç alacak, böylece Dispanser içinde bir esazne açılacaktır. Böylelikle emekçi yurttaşlara, yoksul halka ucuz ilâç satılması mümkün olacaktır.

★ Belediye halkın ucuz eğlenmesi için bölge içinde tiyatro gösterileri konserler düzenleyecek bu gösterilere konserlere giriş çok ucuz olacaktır. Gene belediye sınırları içinde bir çocuk parkının yapılması, bölgenin ayrıca yeşillendirilip ağaçlandırılması için Fidanlıklar Müdürlüğü ile işbirliği halinde çalışma yapılacaktır.

★ Gecekondu yollarının yapılması ışıksız evlere ışık getirilmesi, halkın çamur deryasından kurtulması susuz yerlere ve evlere su getirilmesi gene en önde gelen görevlerimizden olacaktır. Şehir su şebekesinin ulaşamadığı yerlere arabalı sakalarla su gönderilecek, böylece kadınların, çocukların çeşme başlarında su taşımak için girdikleri zahmetler azalacaktır.

★ Belediyenin bütün çalışmalarında Gcekondular esas olacaktır. Belediye gecekonduların korunması, güzelleştirilmesi, kötü hayat şartlarının giderilmesi için vargücüyle mücadele edecektir.

★ Bütün bu işlerin yapılması elbette paraya bağlıdır. para imkânlarının çoğaltılması için lüzumsuz masraflardan kısıntı yapılacaktır. Belediye Başkanının maaşı, indirilecek Belediye Başkanı ortalama bir işçi ücretinden fazla maaş alamayacaktır. Gene Belediye Meclis üyeleri nin aldıkları toplantı hakları belediyeye bağış yazılacak onlara ödeme yapılmayacaktır. Öte yandan fakir belediyenin parasıyla halkın parasıyla Avrupa'ya geziye gitmek, kendi maaşını arttırmak gibi çıkarcı ve vurguncu tutumlara kesinlikle karşıyız. Bu uygulamalara son verilecek Belediyenin gelirlerini halka yük olmadan arttırılması için belediyeye gelir sağlayacak çeşitli işler yapacak ve bu gelirlerin tamamı yeniden halkın hizmetine sunulacaktır.

Görüldüğü gibi bütün bu işler halkın işçinin emekçinin çıkarını kollayan, işçiler ve dar gelirliler için hiz-

(Devamı 6. Sayfada)

Soğanlık seçimlerine niçin katılıyoruz?

Soğanlık Belediye Başkanlığı seçimlerine katılırken, Kartal Belediye seçimlerine ve sonuçlarına yeniden değinmemiz gerekiyor.

TSİP'in Kartal Belediye Başkanlığı seçimlerine katıldığı günlerde ve sonrasında, işçi sınıfı sosyalizminin «sağından» ve «solundan» çeşitli eleştiriler geldi.

Seçim gecesi gelen eleştiriler daha çok «sağdan»dı. CHP'nin oylarının bölüneceği, dolayısiyle MC adayının seçilme şansının artacağı noktasında toplanıyordu. Bu görüşleri savunanlar, CHP Demokratik Cephe'nin oluşmasına yanaşmasa dahi, TSİP adayının son günde seçimlerden çekilerek CHP adayının desteklenmesi gerektiğini ileri sürüyorlardı. Sağdan gelen bu eleştirilere karşılık, kitlelere inançsız «sol» tavır da Kartal Belediye seçimlerine katılmayı «parlamentarizm» olarak niteliyordu.

Seçimlerden çok az oy alınarak çıkılması gene «sağdan» ve «sol»dan pek çok eleştiriyi getirdi. Alınan oy'un «prestij» kırıcı bir sayıda olduğu ve genel olarak sosyalizmin prestijini düşürdüğü iddiasıyla TSİP'in seçimlere girmesi kınandı.

Hangi yandan gelirse gelsin her iki eğilim de seçimlerde MC ve CHP dışında alternatif getirmemek ve dolayısıyla, bilerek veya bilmeyerek kuyrukçuluğa düşmek oluyordu.

Gene gelen eleştirilerin altında, somut durumun somut tahlilini yapamamak, veya doğru değerlendirememek yatıyordu. Yığınlardaki sovenist kışkırtmanın da etkisiyle büyümüş «Umudumuz Ecevit» efsanesinin kitle şartlanması ve psikolojisinin kısa vadede yıkılamayacağı unutuluyordu. Ayrıca CHP'nin oylarını bölmemek şeklinde bir şartlanmanın etkisi de Kartal'da çok önemli rol oynadı. Tanıdığımız pek cok sosyalist işçi, öğretmen, ya da diğer emekçiler gelip MC'ye karşı CHP'ye oy vermenin bir zorunluluk olduğunu ısrarla belirttiler.

Öte yandan, Belediye seçimleri, işçi sınıfı ve genel emekçi halk hareketinin bu aşamasında gerçekten de sosyalist potansiyeli yansıtan seçimler olamaz. Çünkü uzun yılların burjuva - bezirgân politikacı egemenliği altında kitlelerde şu şartlanma da vardır: Emekçi yurttaşlar eğer güçlü partilere oy verirlerse kendi belediyelerinin işlerinin daha iyi yürüyebileceğini, aksi halde sosyalist bir belediyeyi burjuva devletinin kesinlikle yalnız bırakarak sabote edeceğini bilirler. Çünkü emekçiler büyük partilerin, ister muhalefette ister iktidarda olsunlar, gerçekte devlet üzerinde ağırlıkları olduğunun ve bizzat parlamentonun egemen sınıfların iktidar kurumlordan birisi olup, bunun içinde at oynatan partilerin gerçekte egemen sınıflar yönetimine şu veya bu oranda ortak olduğunun farkındadırlar.

Kartal seçimlerinde TSİP için alınacak oy sayısı önemli değildi. İşçi sınıfının bağımsız politikasının ve biliminin sonuna kadar savunulması, seçimlerin getirdiği imkânlardan yararlanarak, işçi sınıfı biliminin kitlelerde yaygınlaştırılması siyasal gerçeklerin halka açıklanması için tüm imkânları değerlendirmek gerekirdi. Seçimlerde ajitasyon-propaganda ve örgüt üçlüsünün diyalektik bütünlüğünü sağlamak önemliydi

Seçim ortamı ise, bu konuda elverişli şartlara sahipti. Alınacak oy sayısının önemini abartmak ona göre taktikler tesbit etmek, gerçekte oportünizme düşmek ve işçi sınıfının bağımsız politikasından taviz vermek olacaktı. Yine seçimlerde, popülist tutum takınılmaması, oy toplama kaygısına düşülmemesi alınan oy sayısının düşmesinde rol oynamıştır. Genellikle 1971 öncesinde sağ sosyalist tutumlara, sınıf gerçeğine değinmeksizin veya önem vermeksizin, salt «sömürü edebiyatı» yaparak alınmış oyların, işçi sınıfı bilimi açısından nitel bir önem taşımadığını; bir Sosyalist Partinin, o zamanki 300 bin oya güvenmesinin yanlış olduğunu; bu oyların önemli bir kısmının bugün CHP'ye kanalize olmuş durumda bulunduğunu unutmamak gerekir. İşçi sı-

(Devamı 5. Sayfada)

SOSYALİZMİN TEMEL KAVRAMLARI

SERMAYE İHRACI

Serbest rekabetçi dönemden tekelci döneme geçilmesi ve sanayi sermayesi ile banka sermayesinin içiçe geçmesiyle birlikte kapitalist dünyada sermaye ihracı da büyük boyutlara ulaştı. Sermaye ihracı denilince, bir ülkedeki kapitalist tekellerin ellerindeki fazla sermayeleri daha fazla tekel kârları elde etmek amacıyla yabancı ülkelere yatırmalarını, yani sömürü ve egemenlik alanlarını tek bir ülkenin sınırları dışına taşırmalarını anlıyoruz.

Emperyalist dönemde sermaye ihracı, meta ihracının yanında, özel bir önem kazanmıştır. Bu döneme gelinceye kadar kapitalist ülkeler ürettikleri malları başka ülkelere ihraç ederlerdi. Ama artık bunun yanında özel olarak sermaye ihracı da başlar. Lenin Emperyalizm adlı kitabında bu durumu şöyle belirtir: «Serbest rekabetin tam egemenliği altındaki eski kapitalizmin göstergesi meta ihracıydı. Tekellerin egemenliği altındaki en yeni kapitalizmde ise sermaye ihracı önemli olmuştur.»

Sermaye ihracı tekelleşme ile birlikte giden bir olgudur. Sermayenin tek bir ülke içinde yogunlaşması ve merkezîleşmesi süreci ve buna paralel olarak tekellerin ortaya çıkması aynı zamanda sermayenin tek bir ülkenin sınırları içinde kalmasına da son vermiş, muazzam ekonomik ve politik güçe erişen tekeller sömürü alanlarını kendi gelişmelerine paralel olarak kendi ülkelerinin dışına taşırmaya, nerede en fazla kâr elde etme imkânı varsa orada yatırım yapmaya başlamışlardır. Lenin şöyle diyordu: «Tekelin tam bir tekel olması için, rakiplerinin sadece iç pazardan (ilgili ülkenin pazarından) değil, bütün dış pazardan da, bütün dünyadan da çıkarılması gerekir.»

Sermaye ihracı ve emperyalizm

Sermaye ihracı yabancı ülkelerin ekonomik ve politik olarak baskı altına alınmasına hizmet eder. Güçlü tekellere sahip olan bir ülke bu tekellerin geri ülkenin iç pazarını ele geçirmesiyle o ülke üzerinde kolaylıkla bir baskı mekanizması kurar ve bu sayede bu tekellerin bu ülkeyi rahatlıkla sömürmesini sağlıyabilir. Fakat sermaye ihracı yalnızca az gelişmiş ülkelere yönelmez. Sermaye her zaman en fazla kâr elde edeceği yere yönelir. Bu yüzden kapitalist tekellerin az gelişmis ülkelere olduğu kadar gelişmiş kapitalist ülkelere de sermaye ihracında bulunduğu görülür. Çeşitli farklı emperyalist ülkelerin birbirlerinin ülkelerine sermaye ihracı yapmaları, tekelci dönemin başından beri rastlanan bir olgudur. Bu olgu emperyalizmin niteliklerini kavramada önemlidir. Bazıları emperyalizmi sadece emperyalist — kapitalist ülkeler ile azgelişmiş ülkeler arasındaki bir ilişki, emperyalist ülkelerin az gelişmiş ülkeleri sömürmeleri şeklinde görmekte, bunun aynı zamanda kapitalist ülkeler arasındaki ilişki ve çelişkileri de yansıttığını, emperyalizmin kapitalizmin yeni bir aşaması olduğunu görmemektedirler. Emperyalizm 20. yüzyıl kapitalizmidir. Ve Lenin'in emperyaliz.in özellikleri olarak saydığı beş maddenin hepsinin bir arada gözönünde tutulması gerekir. Aksi durumda içinde yaşadığımız dünyayı hiçbir zaman kavrıyamayız. Lenin emperyalizmde sermaye ihracının ağırlık kazandığını belirtir. Bu durum emperyalist ülkelerin gerek az gelişmiş ülkelere gerekse diğer emperyalist ülkelere sermaye ihraç etmesi şeklindedir.

Emperyalizmi sadece emperyalist ülkelerle az gelişmiş ülkeler arasındaki bir ilişki olarak görmek çeşitli yanlışlara yol açmaktadır. Emperyalizme bir dünya sistemi, kapitalizmin en son aşaması olarak bakmayınca, emperyalizme karşı verilen mücadele yalnızca az gelişmiş ülkeler halklarının ulusal kurtuluş mücadelesi ile eş tutulmakta, dünya devrimci hareketinin tayin edici gücünün ulusal kurtuluş hareketi olduğu sonucuna varılmaktadır. Sosyalist ülkelerin ve kapitalist ülkeler proletaryasının anti emperyalist mücadeledeki önemi ve sosyalist sistemin tayin edici rolü inkâr edilmektedir. Emperyalizm hakkındaki bu yanlış görüşler, işçi sınıfı sosyalizmine tam olarak ulaşmamış ve burjuva milliyetçiliğinin etkisi altındaki kişiler tarafından savunulmaktadır. Bu görüşlerin tehlikesi, az gelişmiş ülke halklarının ulusal kurtuluş mücadelesini dünya sosyalist sisteminden ve uluslararası işçi sınıfı hareketinden koparmaya, işçi sınıfını doğal müttefiklerinden ayırmaya ve anti - emperyalist mücadeleyi bölmeye yönelmesindedir.

Sermaye ihracı finans kapital egemenliğine ayrılmaz bir şekilde bağlıdır. Çünkü sermaye ihracı finans kapitalin egemenliğini bütün dünyaya yaymasının, az sayıda güçlü emperyalist ülkenin bütün dünya ülkeleri üzerinde egemenlik kurmasının temel aracıdır. Sermaye ihracı emperyalizmin temel bir özelliğidir. Öte yandan sermaye ihracı meta ihracını, yapılmış mal ticaretini yok etmez, tersine bunu daha da hızlandırır. Lenin sermaye ihracına ağırlık tanırken bunun kapitalizmin tekelci aşamasındaki temel özelliklerinden birinin bir ifadesi olmasından yola çıkıyordu. Bu özellik, tekelci dönemde nisbî bır sermaye fazlasının ortaya çıkmasıdır. Sermaye fazlası kapitalistlerin kendi ülkelerinde kârlı bir şekilde yatırma imkânı bulamadıkları sermayedir. Bu fazla sermaye kendini gerçekleştirmek, yeni artı değer üretimi sağlamak için ekonominin objektif kanunları gereği ülke sınırlarını aşar ve mümkün olan en fazla kârı elde edebileceği yere yönelir. Sermaye ihracı bu yüzden ancak tekelci aşamada ağırlık kazanır. Bu bir yandan da kapitalizmin çürümüşlüğünün bir göstergesidir. Fazla sermaye o ülkede kâr getirmemektedir ve bu yüzden dışarıya gider. Halbuki o ülkenin bütün ihtiyaçları giderilmemiştir. İşsizlik, sefalet halâ vardır. Bu fazla sermaye ile o ülke insanlarının ihtiyaçları pekalâ karşılanabilinir vs., vs. Ama kapitalizmin kanunları kârlılıkla belirlenir.

Günümüzdeki emperyalist ülkelerin durumu, kapitalizmin çürümüşlüğünü bu açıdan açıkça yansıtır. ABD de, Almanyada ve diğerlerinde halâ işsizlik, sefalet sürmekte, sayısız insan son derece kötü şartlarda yaşamaktadır. Habuki gene aynı ülkelerin kapitalistleri ellerindeki fazla sermayeleri dünyanın dört bir yanında kâr kovalamada kullanmaktadırlar.

Lenin şöyle diyordu: «Gerçekten de kapitalizm bütün bu sorunları halledebilirdi, ve o zaman bir sermaye fazlasından söz edilemezdi.. Ama o zaman kapitalizm de kapitalizm olmazdı.. Kapitalizm kapitalizm olduğu sürece, sermaye fazlası o ülkedeki kitlelerin hayat şartlarının düzeltilmesi için kullanılmaz, çünkü bu kapitalistlerin kârlarının azalması demek olur, tersine dış ülkelere sermaye ihracı ile kârların arttırılmasında kullanılır.»

Sermaye ihracı sadece sayısal bir olgu değildir. Sadece dış ülkelerde yatırılan sermayenin içeride yatırılan sermayeden fazla kâr getirmesi meselesi değildir. Sermaye ihracı tekel kârlarının güvence altına alınması için tekelci kapitalist egemenliğin korunması ve geliştirilmesi için bir dizi başka fonksiyonu da yerine getirir: Meta ihracının teşvik edilmesi, ham madde kaynaklarının denetim altına alınması, dış ülkelerde yeni yatırım alanlarının sağlanması, dış ülkelerdeki yerli sermayelerin tekelleştirilmesi, ekonomik, politik ve askeri yayılmanın güçlendirilmesi — bütün bunlar sermaye ihracı sayesinde ve tekel kârlarının güvence altına alınması amacıyla, emperyalist tekellerin girişikleri uygulamalardır.

Sermaye ihracı, sırf sermaye ihraç etmek amacıyla yapılmaz, tersine sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesinin uluslararası plânda gerçekleşmesi sürecinde ortaya çıkan bir olgudur.

Sermaye ihracındaki yeni zorluklar

Sermaye ihracı Lenin'in emperyalizmi inceleyen eserinde belirttiği gibi tekelci kapitalizmin temel egemenlik aracı olmaya günümüzde de devam etmektedir. Çürüyen ve asalaklaşan bir sistem olan emperyalizmin bu aracı kullanma imkânları ise her geçen gün azalmakta ve emperyalizm sonuna yaklaşmaktadır. Lenin'in emperyalizm kitabının yayınlanmasından bu yana dünyada meydana gelen önemli değişiklikler, sermaye ihracının karşı karşıya bulunduğu açmazları daha da derinleştirmiştir. Öncelikle dünyanın üçte birinde sosyalist sistemin kurulmasıyla, emperyalizmin bu alanlara sermaye ihraç etme imkânı ilelebet ortadan kaldırılmıştır. Sosyalist sistem emperyalizmi sadece kendi topraklarından çıkarmakla kalmamış, her geçen gün artan gücüyle, emperyalizmin diğer ülkeler üzerindeki egemenliğini de zayıflatmış, bu ülkelerle dayanışma içine girerek bunların emperyalizme olan bağımlılıklarını azaltma yoluna girmiştir. Az gelişmiş ülkelerde gelişen ulusal kurtuluş hareketi ve anti emperyalist bilinçlenme, emperyalizmin sermaye ihracına yeni dar boğazlar getirmiştir. Emperyalist zincirden kopan ülkelerin sayısı arttıkça, sermaye ihracı da giderek zayıflamaktadır.

Öte yandan kapitalist ülkelerin eşitsiz ekonomik ve politik gelişimi, emperyalist sistem içinde yeni durumlar ortaya çıkarmıştır. İkinci dünya savaşı sonrasında emperyalist kampta tek hâkim güç olan ABD'nin bu durumu bozulmuş, geçen süre içinde eşitsiz gelişme sonucu Avrupa ve Japonya ABD'ye karşı güçlü rakipler olarak ortaya çıkmışlardır. Bu durumda, emperyalistler arası rekabet de, sermaye ihracını güçleştiren başka bir olgu olmaktadır. Özellikle emperyalist dünya pazarının daralmış olduğu günümüzde, tek tek emperyalist ülkelerin bu pazarı ele geçirme mücadeleleri daha da şiddetlenmektedir.

Sermaye ihracındaki diğer bir karakteristik

(Devamı 5. Sayfada)

TSİP TURGUTLU

(Baştarafı 1. sayfada)

kadaşlara yapılan baskılar artmış ve dağıtılan her bildiri hakkında partililere dava açılmıştır. 1 Mayıs bildirisi dağıtılırken polislerce karakola getirilen arkadaşların ifadeleri alınmış, bildiriler incelenmek üzere savcılığa gönderilmiştir. Bütün bu baskılardan sonra egemen çevrelerin faşist sürüleri 2 Mayıs Cuma gecesi partide kimsenin olmadığı bir sırada parti binasına girerek çeşitli tahripler yapmışlar, Kitaplıktan bir takım kitapları çalmışlardır.

Görüldüğü gibi savcısıyla polisiyle yaptıkları baskı yetmediği gibi, alçakça parti binasına girip, dolabı parçalayıp, hırsızlık yapmışlardır.

Ama biz partili arkadaşlar olarak haykırıyoruz bizi hiç bir güç, hiçbir baskı yıldıramayacaktır. Emekçilerle bütünleşip, kitlelere sosyalistlere yapılan bu baskıları anlatacağız. Biz gücümüzü ezilen, sömürülen horlanan emekçilerden alıyoruz. Bunu tüm egemen çevrelere ve onların maşası saldırganlara, it sürülerine haykırıyoruz. Yarınlar yılmayan Sosyalistlerin olacaktır. SOSYALİSTLERİ YILDIRAMIYACAKSINIZ.

Soğanlık seçimlerine niçin katılıyoruz

(Baştarafı 4. sayfada)

nıfı sosyalizminin temel prensiplerinin kitlelerde çok uzun yıllar süren köklü bir çalışma sürecinden geçmediğini, kitleler içinde kök salmadığını unutmamak gerekir. Ancak sabırlı, çileli ve sistemli, köklü çalışmalar sonucunda işçi sınıfı biliminin sağlam prensipleri kitlelere kök salacak, kitlelerin gerçek devrimci öncüleri ancak bu çalışmalarla çoğalıp güçlenebilecektir. Popülist parlamentarist yollarla değil, işçi sınıfının devrimci metotlarıyla yapılan çalışmalar nicelik ve nitelik meyvelarını verecektir.

Soğanlık seçimlerine gene aynı nedenlerle katılacağız. Gene MC'nin ortak adayı karşısında seçimlere CHP adayı ve bağımsız adaylar katılıyor. Kartal seçimlerin de karşılaştığımız tüm olumsuzluklar gene aynen sözkonusudur. Kartal seçimlerine burjuva partileri geniş mali imkânlarla katıldılar, «ünlü» lider kadrolarını, kocaman kocaman milletvekillerini getirdiler.

İlçemiz kitleler içindeki ajitasyon-propaganda görevinin bir parçası olarak ve işçi sınıfının bağımsız sesini duyurmak için seçimlere katılıyor. Az oy alacağını bilerek, burjuva partileriyle bu platformda boy ölçüşmenin mümkün olmadığının farkında olarak geliyor. Alacağı oyun azlığından kaygıya düşmeden, uzun vadeli çalışmanın ve politikanın gereğini bilerek, geçmişlere katılıyor. İşçi sınıfının bağımsız çizgisini somutlamak, sesini duyurmak, sınıf gerçeğini bir kere daha haykırmak, siyasal gerçekleri halkımıza açıklamak ve en önemlisi sosyalist ajitasyon propagandayı yaygınlaştırabilmek için katılıyor. Bizim için önemli olan «oy» sayısı değil, işçi sınıfı öncülüğünde kitlelerin örgütlenmesi, bilinçlenmesidir.

TSİP KARTAL İLÇESİ

KAMBOÇYA'NIN YENI YASAMA

(Baştarafı 2. sayfada)

rının Ho Şi Minh'i ve Nguyen Giap'ı olarak kabul ediyorlar. 43 yaşında olan Sampan Paris Üniversitesinde ekonomi - politik üzerinde doktorasını tamamlamış ve sonra 1962'de Ulusal Meclis'e seçilmiş olup, 1966 seçimlerindeki başarısı, Sihanuk politikasının idari bozukluklarına bir tepki olarak nitelendirilmektedir. 1976'de Sampan Başkan Lon Nol'e suikast tertiplediği söylentileri üzerine Pnom Penh'den ayrılıyor. Şimdiki Devrim kabinesinde kendisinden sonra gelen Hou Youn ve Hu Nim Kien ile beraberdir.

HOU YOUN: İçişleri, Kooperatifler ve Toplumsal Reform Bakanıdır. Paris'te ekonomi doktorası yapmıştır. 1958'de Kompong Cham bölgesinden Kamboç Ulusal Meclisine seçildi. Sözüne çok sadık ve atak bir kişiliği vardır. Ortodoksluğu ağır basan bir Marksist olarak tanınır.

HU NİM: Enformasyon ve Propaganda Bakanıdır. Sampan ve Hou Youn ile idari ve eğitim reformlarının en ünlü savunucusu idi. İENG SARY: Devrim Hükümeti ile kurtarılmış bölgeler ve Pekin arasında irtibat sağlayıcısı. 1963'te öğretmen yetiştiren bir enstitünün müdürü iken bu görevden ayrılarak gerilla lideri oldu. 1964'te devrim hareketinde beraber olduğu karısı İeng Thirith ise kabinede Eğitim Bakanıdır.

NORODOM PHURİSMARA. Adalet ve Adli Reform Bakanı. Eski Kamboç aristokratlarının en entellektüel ve libarellerinden. Pnom Penh bağımsızlık komitesinde görev almıştır. Başkentin idari düzenlemesinde görev alması bekleniyor.

SARIN CHHAK: Dışişleri Bakanı. Tecrübeli bir diplomat ve bilim adamıdır. Dış politikada tarafsızlığa çok düşkün. Hükümette göze batan anti marksist ve milliyetçi.

Kabine bir bütün olarak politik tecrübe ve uzmanlık sembolüdür.

GÖÇEBELIKTE SOSYALIZM: SOMALI

(Baştarafı 2. Sayfada)

Magadişu'daki liderler başta İtalya ve Fransa olmak üzere AET ülkeleri ile yakınlaşmak istemektedirler. Bugünkü düşük ekonomik düzeyleri onları her türlü dış yardıma muhtaç tutmaktadır. Fakat asla ulusal bağımsızlık ve sosyalizm ilkelerinden taviz vermemek koşuluyla.

Geçen yıldan beri Arap Birliğine dahil olan Somali Demokratik Cumhuriyeti bütün Orta Doğu ülkeleri hatta kendisini en son tanıyan ve hala da düşmanca hisler besleyen Suudi Arabistan ile dahi giderek iyi ilişkiler kurmaktadır. Ayrıca çok yakında toplanacak olan Afrika Birliği Örgütü toplantısı da bazı emperyalist kuklası ülkelerin itirazlarına rağmen Somali'de yapılacaktır.

Somali'yi ayakta tutan başlıca güç Sosyalist Dünya Sistemidir. Sovyetler Birliği 1961'den beri Somali'ye destek olmuştur. Bugün de üç yıllık kalkınma planının gerçekleşmesine yardım için, başkentte çok güçlü bir radyo vericisi ve çok sayıda okul inşa etmişlerdir. Berbera limanının yenilemişlerdir. Dağınık tarım üretimini geliştirmek için çeşitli çalışmalar yapılmakta; balık ve et konserve fabrikaları kurulmaktadır. Toplamı bilinmeyen, % 2,5 faizli ve 12 vadeli büyük bir kredi de açmışlardır. Ayrıca Sovyet subayları 25 bin kişilik Somali ordusunu eğitmekte olup; ordu 30 tonluk T-34 tankları ve Mig-15 ve Mig-17 uçakları ile güçlendirilmiştir. Çeşitli sahil koruma botları, ağır topçu ve havanlar bu askeri yardımı bütünlemektedir. Sovyet pilotları özellikle avcı uçağı pilotlarını yetiştirmekte ve en büyük ABD üslerinden birinin bulunduğu Etiyopya sınırını gözleyen radarların kullanımı Sovyet subayları tarafından Somali askerlerine öğretilmektedir.

Ülkenin tek destekçisi Sovyetler Birliği değildir. Başkan'ın ifadesiyle: «Sosyalist Dünyanın iki kutbu Moskova ve Pekinden sonsuz şekilde yararlanmayı başaran çok ender ülkelerden biri de Somali'dir.» Devrimci yönetim, ülkedeki bu yardım dengesi için büyük çaba harcamaktadır. Oysa Çinliler başta Somali'ye yardım için bütün Sovyet varlığının sona ermesini şart koşmaktaydılar. Bu gayretleri sağduyu sahibi Somali yöneticileri tarafından sonuçsuz bırakıldı. Çin Halk Cumhuriyeti buna rağmen desteğini sürdürdü. Bugün özellikle çeşitli mühendislik hizmetleri Çinliler tarafından görülmekte, su kuyularının açılışı onlar tarafından gerçekleştirilmektedir. Çinliler ayrıca bin kilometrelik bir karayolu yapmaktadırdırlar.

Göçebelikten kent yaşamına, kırsal aile ekonomisinden çok çeşitli ürün yetiştirilen kolektif ekonomiye, geleneksel kabile törelerinden halk demokrasisi rejimine geçiş; işte çağlar atlayarak en üstün düzeydeki toplum düzenine ulaşmaya çalışan Somali Halkının sorunları.

VİETNAM ZAFERİ SOSYALİZMİN ZAFERİDİR

(Baştarafı 1. Sayfada)

fer»lerinden utanmakta ,onlara sahip çıkmamaktadırlar. Onun için de hiç bir zaman ortaya çıkıp göğüslerini gere gere Evet biz işte buyuz. Bu bizim zaferimiz!» diyememektedirler. Kendi «zafer»lerinin altında ezilmektedirler.

Çünkü onların «zafer»leri hiç bir zaman bir fikrin zaferi değildir. Çünkü onların, uğrunda seve seve döğüştükleri zafer'ni sevinçle kutlayacakları bir fikirleri yoktur. Çünkü karşı devrimci fikir, bir fikir değildir. Fikirler maddi süreçlerin ürünüdür. Burjuvazinin çöküş evresinde burjuvazi çöküşünü ertelemek, geciktirmek için savaşmaktadır sadece. Onun için kişileri bir fikir uğrunda seferber edememekte, ancak zorla, zorbalıkla terör ve baskıyla sindirmekte, ya da Satılmış uşaklarını, her dâvaya parayla hizmete hazır lumpen maceracıları öne sürmektedir.

Oysa işçi sınıfı tarihin yükselen sınıfı, işçi sınıfı ideolojisi ilerleyen maddi süreçlerin ürünü ve ifadesi, gerçek bir fikirdir. Onun için de kitleler işçi sınıfı öncülüğünde ileri hedefler uğrunda canlarını seve seve tehlikeye atarak ve feda ederek zaferden zafer koşmaktadırlar. Dünyanın dört bucağında bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm fikrinin kazandığı zaferlerin her zaman her yerde uyandırdığı coşkun sevincin nedeni ve izahı budur.

Sözde «dost» gerçekte müstevli Amerikan askerleri ve parababaları çekip gittikten sonra süflî batakhaneleriyle birlikte tarihe karışan Saygon un yerinde yükselen yeni Ho Şi Min şehri kitleleri peşinden sürükleyen ve coşturan bir fikrin, Sosyalizmin yıkılmaz timsali olarak dünya haritasından bir daha asla silinme yecektir!

D. GÜVENLİK

(Baştarafı 1. Sayfada)

Devlet Güvenlik Mahkemesi kararıyla tutuklananların tümünü serbest bırakılması için mücadele gündemimizdedir. Anayasaya aykırı bir kuruluşun «ceza» verme, kanun uygulama yetkisi olabilir mi? Anayasaya aykırı olduğu resmen Anayasa Mahkemesi tarafından karara bağlanan bir kuruluş halâ nasıl karar ve ceza verme yetkisine sahip olabilir? En kısıtlı bir demokrasi anlayışıyla bile bağdaşmayan böyle bir uygulama sürecek midir? Bir avuç azınlığın güvenliğini korumak ve sıkıyönetimi, baskıyı, faşizmi «olağanlaştırmak» için kurulmuş bu mahkemelerin varlığı devam edecek midir. Kararlarının geçerliliği olabilir mi?

Devlet Güvenlik Mahkemelerinin Anayasaya aykırılığı artık resmen karara bağlandı. Faaliyetleri hemen durmalı, kararları iptal edilmelidir. Bundan böyle de bezeri «olağanüstü veya «ihtisas» mahkemlerinin kurulmaması için en etkili bir demokratik mücadele verilmelidir. Devlet Güvenlik Mahkemeleri ve benzeri kuruluşlara karşı mücadele demokratik mücadelemizin ayrılmaz bir parçasıdır ve acil gündemimizdedir.

LENİN

(Baştarafı 2. Sayfada)

Cunta tarafından zindana atılan Luis Korvalan olağanüstü bir yürekliliik, demokratik ve ilerici güçlerin başarısına sarsılmaz bir inanç ortaya koyuyor.

Janna Marten Sisse ulusal kurtuluş hareketinin başarıları ve Afrika'da genç bağımsız devletlerin kurulması sonucunda geniş toplumsal ve politik faaliyet alanına çıkan güçlerin kadın temsilcisidir.

1962, 1974 yıllarında Afrika Kadınlar Federasyonu Genel Sekreteri olan Sisse, Afrika ülkelerindeki kadın örgütlerinin sosyalist ülkelerin toplumsal örgütleriyle Uluslararası Demokratik Kadın Federasyonu'yla işbirliği yapmasından yana çıkmıştır.

Raymond Goor antifaşist ve aktif bir barış savunucusudur. Belçika'nın Naziler tarafından işgal edildiği yıllarda hayatını tehlikeye atarak direnme hareketinin faal bir iştirakçisi olmuştur.

Öte yandan Sovyetler Birliği Bilimler Akademisi'nin Karl Marx ödülü bu sene teorik çalışmalarındaki başarılarından dolayı geçenlerde ölen Fransız Komünist Partisi'nin elli yılık üyesi Jacgues Duclos ile SBKP Polit Büro üyesi M. Suslov'a verilmiştir.

Toplum Polisi

(Baştarafı 1. sayfada)

tek istisnası bulunmadığı halde, bir tek faşist komando bozuntusu katil yakalanmadı, cezalandırılmadı.

Ve bütün bu olaylar sürerken MHP.nin faşist komandolarından bir kısmının toplum polisi yapıldığı haberleri geldi. Hemen ardından da, çeşitli olaylarda bu durum doğrulandı. Artık karakollarda komandolar «resmen» bulunuyor, sorgulara dayaklara, işkencelere katılıyorlar. Ve bu oyun, bu rezalet, halkın gözleri önünde apaçık sürüyor. Bu polis komandolar, gece yarıları evbasıp adam götürüyorlar ken dilerinin tanıklık ettiği yalan ihbarlarla yurtsever, ilerici, devrimci işçilerin, öğrencilerin üzerinde her türlü baskıyı yoğunlaştırıyorlar. Başbuguları komandoların polise yardımcı olmaya devam edeceğini açık açık ilân etti. Ve artık bu durum saklanmıyor bile. Bu polis komandolar kendilerine uymayan görevlerini yapmaya çalışan: faşist saldırganlar gerçek suçluları teşhis eden polislere görevlilere karşı da, kendi terör metodlarını kullanmaya başladılar, artık. Son olarak faşistlerin saldırısına uğramış olan öğrencilerin copla dövülmesine engel olmak isteyen bir toplum polisi, bir komiser ve bir komiser yardımcısı komando polisler tarafından önce tehdit edildi coplandı sonra da görevden alındılar.

Toplum Polisi teşkilatının kaldırılması, bu halkımızın iş ekmek, hürriyet mücadelesine karşı şartlanmış beyni yıkanmış teşkilatın lağvedilmesi gündemdeyken, şimdi de komandolar resmi ve açık faşistler polis oluyor.

Halkımızın komando polis teşkilatına hiçbir güveni kalmamıştır.

Halkımızın karşısında bir emniyet görevlileri teşkilatı değil Türkeş'in komando teşkilatı vardır.

Sermaye ihracı

(Baştarafı 4. sayfada)

gelişme ise son zamanlarda gelişmiş kapitalist ülkelere, yani emperyalist ülkelerin birbirlerine ihraç ettikleri sermayenin nisbi olarak artmasıdır. Emperyalist ülkelerin birbirlerine ihraç ettikleri doğrudan özel sermaye yatırımlarının toplam sermaye ihracı içindeki durumu şöyle gelişmiştir: Birinci Dünya Savaşı öncesinde gelişmiş kapitalist ülkelere yapılan sermaye ihracı yüzde 40 civarındayken, bu oran 1950'de yüzde 50'ye çıkmış, 1967'de ise toplam sermaye ihracının üçte ikisi kapitalist ülkelere yapılan ihraç haline gelmiştir.

Sermayenin uluslararası yoğunlaşması

Emperyalizm için sermaye ihracı tayin edici bir nitelik olunca, bu durum tekellerin dünya çapında yayılmasına, tesir ve sömürü alanlarının son derece büyümesine ve tekeller arasında doğal olarak yeni yeni birleşme ve anlaşma biçimlerinin ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Büyük tekellerin bütün dünyada ham madde kaynaklarını, pazarları ve yatırım alanlarını ele geçirmek için yola çıkmaları, tekeller arasında dünya çapında bir çarpışma ve mücadele doğurmuştur. Her tekel kendi çıkarı için diğer tekellerle kıyasıya bir rekabete girmiştir. Bu rekabet serbest rekabet döneminden tamamen farklıdır. Şimdi tekeller son derece büyük ekonomik ve politik güçlere sahiptir ve söz konusu olan şey dünyanın paylaşılmasıdır.

Bu uluslararası plândaki rekabet herşeyden önce uluslararası kartellerin ortaya çıkmasına sebep olmuştur. Rekabet birleşmeyi getirmiş, birleşme rekabeti hızlandırmıştır. Lenin bu durumu şöyle nitelendirir: «Bu sermayenin ve üretimin dünya çapında yoğunlaşmasının yeni bir aşamasıdır, bir öncekiyle karşılaştırılmayacak kadar yüksek bir aşama.»

Sermaye ihracı tekeller arasında dünya pazarlarının ve hammadde kaynaklarının paylaştırılmasında kıyasıya bir rekabet doğurmuştur. Aynı durum bu rekabette tek tek tekellerin daha güçlü olabilmeleri için birleşerek karteller oluşturmalarına yol açmıştır. Uluslararası tekel biçimlerini bu sayıda inceleyeceğiz. Bunlar arasındaki rekabet ve dünyanın paylaşılması ise gelecek yazımızın konusu olacak.

Uluslararası tekelci kurumlar ile ulusal plândaki tekeller arasında öz bakımından bir fark yoktur. Aradaki tek fark birinin dünya çapında iş görmesi, diğerinin ise tek bir ülke ile sınırlı kalmasıdır. Fakat dünya çapında bir sömürü mekanizması kurabilmiş olan tekeller, bu sayede güçlerine güç katmış ve emperyalizmin en önemli dayanakları haline gelmişlerdir.

Uluslararası kartellerin, şirketlerin ortaya çıkması yeni bir şey değildir. Tekelci döneme geçilmesiyle birlikte bu tip şirket ve kuruluşlar da dünya sahnesine çıkmışlardır. Lenin emperyalizmin temel olguları arasında, sermayenin uluslararasılaşması olarak bunlara da dikkati çeker. Günümüzde ise bu çeşit kurumların gücü son derece artmıştır. Kimilerince «çok uluslu şirketler» diye, sanki yeni bir olgu imiş gibi getirilen ve emperyalizmin Lenin tarafından getirilmiş niteliklerinin «değiştiği»ni (ve dolayısıyla leninizmin eskidiğini) ispat edebilmek için gerekçe yapılan sermaye yoğunlaşmasının bu uluslararası biçimi, yeni bir şey değildir ve ekonomi ve politikaları Lenin tarafından açıklanmıştır. Değişen sadece artan güç ve önemleridir.

Uluslararası tekellerin üç şekli

Üç çeşit uluslararası tekel biçimi vardır:

1) Uluslararası Karteller

Tekellerin uluslararası plânda birleşmelerinin en eski biçimidir. Bunlar çeşitli tekellerin fiyatlar, ihraç kotaları, pazar paylaşma konularında aralarında geçici anlaşmalara girmeleri şeklinde ortaya çıkar. Özellikle sanayi ve tarım hammaddeleri alanında geçerlidir. Patent anlaşmaları, bilgi ve teknik alışverişi şeklinde de kartelleşme olur.

2) Uluslararası Şirket ya da tröstler

Farklı ülkelerin tekellerinin sermayelerini birleştirmeleri şeklinde ortaya çıkar. Bu çeşit uluslararası tekeller daha yüzyılın başında kurulmuştu. İngiliz — Hollanda petrol tekeli Shell, gene İngiliz — Hollanda tekeli Ünilever. İngiliz — Amerikan — Kanada tekeli International Nickel Co. bunlara örnektir. Örneğin Shell'in dünyada 500, Ünilever'in ise 600 şubesi vardır.

3) Uluslararası Yapıya sahip Tekeller

Uluslararası tekelleşmenin günümüzdeki en önemli biçimidir. Bunlara ülkeler üstü tekeller de denmektedir. Bunlar, sermayesi tek bir ülkenin şirketinin mülkiyetinde olan, fakat bu tekelin bütün dünya üzerinde muazzam bir şebekeye, bağlı şirketlere ve şubelere sahip olması şeklinde ortaya çıkmaktadır. Bunlar da yeni değildir ve emperyalizmin başından beri vardırlar. Dünyanın en büyük şirketleri bunlardır ve en önde gelenleri Amerikan tekelleridir. Amerikan tekellerinin yabancı ülkelerdeki şubeleri 1964 yılında 150 milyar dolarlık üretim yaparken Avrupa tekellerinin dış şubeleri 100 milyar dolar civarındaydılar. En büyük Amerikan tekellerinin dış şube ve bağlı şirketlerinin tekelin toplam üretimindeki payları şöyledir: General Motors yüzde 25, Ford yüzde 35, ITT yüzde 47..

Uluslararası tekelleşme sanayi yanında bankalarda da görülmektedir. Çeşitli bankalar birleşmektedir, birbirlerini satın almakta. yabancı ülkelere yayılmaktadır.

İşçi sınıfının uluslararası mücadelesi

Sermayenin uluslararasılaşması ve uluslararası tekellerin güçlenmesi, emek ve sermaye arasındaki çelişkiyi daha da derinleştirmiştir. Sömürü ve baskı daha da artmıştır. Öte yandan işçi sınıfının mücadelesinin tek bir ülke ile sınırlı kalmasının uluslararası işçi sınıfının çeşitli bölümlerinin dayanışmasının gerekliliği daha açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Egemenliğini bir çok ülkede kurmuş olan bir tekele karşı verilecek bir mücadelede bütün ülkelerdeki işçilerin birlikte davranması gerekmektedir. Bu yoldaki ortaklaşa grevler, sendikaların uluslararası dayanışmaları gün geçtikçe artmakta ve siyasal plândaki uluslararası dayanışmayı ekonomik demokratik alanda tamamlamaya yönelmektedir..

FİNANS KAPİTAL İÇİNDEKİ SİYASİ TERCİH KONUSUNDAKİ ANLAŞMAZLIK BÜYÜYOR

(Baştarafı 2. sayfada)

den önce, demokratik sol, CHP'nin yönetim kadrolarının izlediği siyasetin, bir dökümünü yaptı.

Özellikle Ecevit - Baykal - Eyüpoğlu kadrosunun, CHP dışında kalan solu gayrimeşru ilân etme çabaları verildi. CHP'nin iktidar döneminde tekelci sermaye ile bütünleşme eğilimleri sergilendi. Bir milletvekili «Mustafa Ok) «Bu şekilde gidersek, bu düzeni değiştireceğiz, sloganı yerine, bu düzeni düzelteceğiz, sloganını kullanmak gerekecek» dedi.

Bir başka milletvekili (Süleyman Genç), CHP Genel Başkanının Bilderberg toplantısına katılmasını ele aldı ve Ecevit'i suçladı.

CHP içinde sosyal demokrasiyi, tekelcilerin devletinin akıllı bekçisi ve alternatif partisi olmak biçiminde anlanlar ile anti-monopolist bir mücadele cephesi olarak anlayanların çarpışması halinde geçen ortak grup toplantısında, ilkin Deniz Baykal, ardından Bülent Ecevit de «kendilerini» iyice ortaya koydular.

ECEVİT'İN DEMAGOJİSİ

Baykal, CHP'nin geleneksel «solculuksa onu da yaparız» mantığına uygun bir konuşma yaptı. TÖB-DER ve diğer demokratik örgütlerle CHP'nin iç ve güçbirliği olamayacağını hemen hemen açıkça söyledi.

CHP lideri ise gruplarüstü bir tavır takınmak istedi. Ancak sorunlar oldukça net bir şekilde ortaya konmuştu ve gruplarüstü kalabilmek pek mümkün değildi. Nitekim grup toplantısı bittikten sonra CHP'li parlamenterlerin hemen hiçbiri «tatmin» olmadı.

Yukarıda sayılanlar, CHP'deki kanatların siyasi eğilimlerini yansıtması bakımından kuşkusuz önemlidir. Ancak şimdilik bir parti içi çekişmenin sınırlarını aşamayacağa benziyor. Fakat bu toplantıda, CHP liderinin Bilderberg toplantısına katılışı ile ilgili olarak söyledikleri var ki bir çok CHP'linin kılahını önüne koyup düşünmesini gerektirecek kadar önemli, Ecevit, ısrarlara rağman Bilderberg toplantısında ne konuşulduğunu ve ne konuştuğunu söylemedi. Buna karşılık tipik bir demagoji yaptı. CHP lideri «Ben Yunan Cuntası'nın başkanı ile konuştum. Cuntacı mı oldum? Bilderberg'de büyük kapitalistlerle görüşünce de kapitalist mi oldum? dedi.

DEVLET KADEMESİNDE KADRO DEĞİŞİMİ

Geçtiğimiz hafta gerek finans kapital, gerekse CHP, iç çekişmeleri ile uğraşırlarken, Demirel fükümeti devletin yüksek kademelerine daha önce CHP tarafından yerleştirilmiş kadroları tasfiye ye yerlerine kendi kadrolarını yerleştirme «operasyonu»na hız verdi. Petrol Ofisi'nde iki genel müdür yardımcısı, İstanbul Milli Eğitim Müdürü, Toprak Reformu Müsteşarı, İmar İskan Bakanlığı Müsteşarı da bu hafta görevden alınanlar kervanına katıldılar. Basın bu olayları yanlış ve abartmalı bir yorumla «yurtsever memurlarını kıyımı» şeklinde verdi. Oysa olay, siyasi iktidardaki değişikliğe uygun bir kadro ile değişikliğinden öteye anlam taşımamaktadır ve doğaldır.

Ancak TRT Genel Müdürü İsmail Cem'in görevden alınması konusu, bu tartışmanın sınırlarını aştı. Hele Korutürk'ün, kararnameyi imzalamakta çekingen davranması tartışmayı büsbütün alevlendirdi. Demokratik güçlerin önemli bir kesimi ve sendikaların pek çoğu İsmail Cem'e sahip (!) çıktılar. Ancak MC hükümeti TRT Genel Müdürü olayını bir prestij haline getirdi. Cem kararnamesi bu satırlar yazıldığı sırada Korutürk'ün masasında onay bekliyordu.

Haftanın sonuna doğru kesilen ABD yardımının yeniden başlamasına ilişkin umutlarının suya düştüğünü bazat hükümet yetkilileri açıklamak zorunda kaldılar. Kissinger'in «Kongre kararında direniyor. Başınızın çaresine bakın» anlamındaki açıklamasından sonra, MC hükümetinin Dışişleri Bakanı Çağlayangil, «Gerek askeri yardım konusunda, gerekse Hindiçini'de olup bitenlerden sonra Amerika'ya güvenimizin sarsıldığını ifade etmeliyim» dedi.

ÇALIŞANLARIN GASBEDİLEN HAKLARI

Geçtiğimiz haftanın, emekçi kitleleri ilgilendiren en önemli gelişmelerinden biri de 12 sayılı kararnamedir. Ecevit hükümeti zamanında çıkarılan 12 sayılı kararname bir türlü meclis gündemine alınıp konuşulamadı. Ama kitle baskıya hazırlanırken mecliste görüşüleceğe benziyor.

Üzerinde koparılan onca gürültüye rağmen, kararname ufak tefek bazı zamlar dışında geniş memur kitlelerine hemen hemen yeni hiç bir hak getirmiyor. Üstelik büyük bürokrasinin gelir düzeyi ile geniş memur kitlesinin gelir düzeyi arasındaki uçurumu daha da derinleştiren bir dizi anti-demokratik hüküm taşıyor. En önemlisi yılların kangren olmuş yarasına, işçi-memur ayrımı meselesine hiç bir çözüm de getirmiyor. Ecevit'in çıkardığı kararnamede -verilen onca söze rağmen- binlerce kol işçisi memur sayılmış ve sendikalaşma, grev yapma,, sözleşme imzalama hakları gaspedilmişti. Kararnamenin meclislerde ele alınışında da komisyonlar bu «gasp» tavrını benimsediler.

Türkiye'de bütün çalışanlara sendikalaşma ve grev hakkının mücadelesi verilirken, üzerinde fırtınalar koparılan 12 sayılı kararname bir çırpıda 600 bin emekçiyi «memur» ilân ediyor ve en demokratik haklarını pervasızca gaspediyordu.

Patronların baskısına son

İşçi sınıfımız ülkemizin dört bir yanında patronların baskı ve zulmüne karşı direnmektedir. Gün geçmiyor ki; patron-işçileri sokağa atmasın.

Gün geçmiyor ki; işçi sınıfımız patronların zulüm ve baskılarına karşı mücadele bayrağını açmasın.

Dün Northern'de, Nobel'de, Eczacıbaşında direnen işçiler, mücadele bayrağını, bu gün Sedef Düğme, Malaklar tüp fabrikası, Çumitaş işçilerine teslim etmişlerdir.

İşçi sınıfımızın bu şanlı mücadelesi, emekçi halkımızın ülke çapında sürdürdüğü İŞ - EKMEK - HÜRRİYET mücadelemizin önemli bir parçasıdır.

Bu mücadele işçi sınıfımızın önderliğinde emekçi halkımızca DEMOKRATİK HALK İKTİDARI kurulana dek sürecektir.

Zafere kadar ileri...

YAŞASIN EKMEK KAVGAMIZ!..

Sedef Düğme'de zafer işçilerin olacak

Şişli'deki Sedef Düğme ve Suni Sedef işyerinde çalışan 200 işçi arkadaş iki haftadır direnmekteler.

Direnişin gelişimini açıklamadan, işyerindeki çalışma şartlarını işçi arkadaşların ağzından dinleyelim.

«İşyerimizde gayri sıhhi şartlar altında çalıştırılıyoruz. Çeşitli zehirli kimyasal maddeler içinde çalıştığımız halde doğru, dürüst havalandırma tesisatımız yoktur. Yemek sırasında yakın zamana kadar su bile verilmemekteydi. Sigortaya çıkmamız engellenmektedir. Kanunsuz ne kadar uygulama olabilirse, işyerinde bizlere hepsi uygulanmaktadır. Aldığımız ücretler ise gülünç denecek kadar düşüktür. 10 senelik bir arkadaşımız haftada 210 lira almaktadır. Hemen hemen hepimiz asgari ücret almaktayız.»

Bu öyle bir rezil çemberdir ki, bir yanda bütün bu kötü çalışma şartları, diğer yanda işverenin hakaret ve baskıları...

Bütün bunların üzerine bir de sarı sendikacıların işçileri, işverene peşkeş çekmesi...

Bu şartlarda çalışmakta olan Sedef Düğme işçileri, ideal Lastik-İş'e üye oldukları için 2 arkadaşlarının işten atılması üzerine patron zulmüne karşı direnişe geçtiler. Bu mücadeleleri kuşkusuz bir yandan da «Sendika seçme özgürlüğü için» bir mücadeleydi.

Bu işyerinde de, işçilerin karşısına işçi sınıfımızın baş düşmanlarından işveren avukatı Hüsevin Yarsuvat ve köpekleri çıkıyordu. Bu avukatlar kanalıyla 32 işçi arkadaş daha oturarak boykot yaptıkları gerekçesiyle atılıyorlardı.

İşçi arkadaşlar ise «biz oturma grevini hep birlikte yaptık, ya hepimizi atarsınız, ya da 34 arkadaşımıza da işbaşı yaptırırsınız» demişlerdir.

İşveren temsilcilerinden Marko Nhom direnişin onuncu gününde yaptığı konuşmayla işçileri kandırmak istemişlerdir. Ama başaramamıştır. İşçilerin verdikleri cevaplara sinirlenen patron «burada savaş mı yapıyoruz, kendinizi ne sanıyorsunuz?» demiştir. Patronun bu sözlerini, işçi arkadaşlar en iyi şekilde cevaplıyorlardı «evet, savaş yapıyoruz. Bu ekmek savaşıdır, özgürlük savaşıdır, en kutsal savaştır. Sömürücülere, parababalarına, sarı sendikacılara karşı verdiğimiz bir savaş.»

İşçiler birlik oldukları sürece de bu savaşı kazanacaklardır. Bu savaşta değişik işyerlerinde çalışan işçi arkadaşlar işçi sınıfımızın birliği ve dayanışmasının örneğini vermektedirler.

Bilim İlâç, Kader Kablo, Avrupa Çorap, Biksan ve bir çok işyerinden işçi arkadaşlar direnişi kutlamağa gelmektedir. İşçi sınıfımızın bu birliği, işverenlere korku salmaktadır. İşçi sınıfımızın ise mücadele gücünü bilemektedir.

Sedef Düğme işçileri demektedirler ki:

«Patronların bütün baskıları ve ovunlarına rağmen bizler işten atılan arkadaşlarımızın hepsine birden işbaşı yaptırılana, direniş günlerindeki yevmiyelerimiz ödeninceye ve sendikamız işverence tanıncava kadar direneceğiz.»

Zafer omuz omuza direnen Sedef Düğme işçilerinindir.

Manisa'da fırın grevi sürüyor

Manisa'da DİSK'e bağlı GIDA — İŞ Sendikası işçileri 26-3-1975'te toplam 5 işyerinde 81 işçi greve başladı.

11 Aralık 1974'te sona eren toplu sözleşme yenileniyordu. İşveren yevmiyelere yapılan zammı sözde kabul etmişti. Fakat, arada geçen 4 aylık ücret zamlarını vermeyi kabul etmiyordu. Patronlar, işçileri sürekli baskı altında tutuyordu, günde 12 — 18 saat çalışmaya zorluyordu, bu yasadışı uygulamaya uymayanları işten atıyordu. İşçilerin hiçbir sosyal güvenliği iş güvencesi yoktu. Durdurdular işi. Çaldı davullar, haykırdılar hep bir ağızdan: GREV GREV!.. Şaşırdı patron. Güçlüydü işçiler, yürekliydiler. Manisa, Gıda — İş yöneticileri de tutarlıydı inançlıydı.

İşçiler, hünerli ellerinin, yaratıcı akıllarının farkına varmışlardı. Grev okul oluyordu işçilere, verdikleri mücadeleyle güçlerinin bilincine varıyorlardı, herşeyin gerçek sahibinin kendileri olduğunu görüyorlardı. Örgütlü ve siyasi bilinçle donandıkları zaman, dünyayı, yönetimi kendi lehlerine çevirebileceklerini, kendi düzenlerini kurabieceklerini görüyorlardı artık yiğit işçiler.

Keramik-İş grevleri destekliyor

Keramik - İş Gaziantep bölge temsilciliği Gıda - İş sendikasının Metanet Un fabrikasında, Çağdaş —Metal - İş sendikasının Küsgem'deki grevlerini destekleme kararı almıştır. Ayrıca Bölge Temsilciliği bir bildiri yayınlayarak, yöredeki dokuma tezgâhlarında çalışan işçilerin iş güvenliğinden yoksun olduklarını, sigortalı dahi olmadıklarını açıklamış, dokuma işçilerini sendikal mücadeleye çağırmıştır.

Bölge temsilciliği ayrıca basına yazılı bir açıklama yaparak, Erbay Sabun fabrikası işverenini kanunsuz lokavt yapıp 11 işçiyi işten atması üzerine protesto ettiğini belirtmiştir.

Keramik - İş Gaziantep Bölge temsilciliğinin, işçi sınıfının bu mücadelesindeki dayanışma anlayışını olumlu bir örnek olarak görülmektedir.

kitle

ASILSIZ SUÇLAMALAR

(Baştarafı 1. sayfada)

lizm mücadelesi egemen güçleri telâşa düşürmüştür. Bu nedenle de somut delillere dayanmayan, hayali ithamlardan ibaret olan bu dava, partimize karşı bir komplo niteliğindedir. Partimiz faşizmi protesto etmek için bir toplantı düzenlemiştir. O tarihlerde, bugün de olduğu gibi, faşist saldırılar yoğunlaşmış, partili arkadaşlarımız afiş yapıştırırken kurşun lanmış, üniversite gençliği üzerine faşist komondolar saldırıp yoğun bir yaralama ve katletme kampanyasına girişilmiştir. Partimiz yasal gereklerine göre bir toplantı düzenlemiştir ve herkese açık olan bu tür toplantılar düzenlemek partimizin en doğal faaliyetlerindendir. Bu toplantıda işçiler, yoksul köylüler ve tüm emekci halkımızdan yana konuşmalar yapılmıştır Bu konuşmalardan dolayı dava açmak, düşünceyi, örgütlenmeyi yok etmek istemek demektir.

«İşçiler, yoksul köylüler, emekçi halkımız, yiğit gençliğimiz vurtsever aydınlarımız başlıklı bildirivi de biz yazdık Bu bizim anti emperyalist mücadelemizin bir parçasıdır ABD emperyalizminin dünyadaki polis şefi Kissinger'in Ankara'ya gelişini protesto etmek için yazılmıştır. Kissinger dünya halklarının baş düşmanıdır ve ülkemize de para balarıyle anlaşmalar yapmak, halkımız üzerindeki emperyalist baskıları sürdürmek için gelmiştir.

«Bu davanın bir komplo olduğu ortadadır. Bunun en açık delili, bu toplantıda konuşma yapmamış olduğum halde konuşma yapmış gibi gösterilmemdir. Gizli örgüt kurma iddiasını da reddediyorum. TCK'nun 141 ve 142. maddeleri halkımızın düşünme ve örgütlenme özgürlüğüne indirilen ve indirilmekte devam edilen darbelerdir. Biz bu maddelere de karşıyız.»

Arkadaşımız TSİP Ankara il Saymanı Oral Işıtman sorgusunda şunları söylemiştir: «TSİP Anayasanın teminatı altında kurulmuş, program ve tüzüğü doğrultusunda faaliyet gösteren bir partidir. Bu nedenle, iddia edildiği gibi, gizli bir örgüt olamaz. Toplantı düzenlemek de gizli bir faaliyet değildir, kaldı ki söz konusu toplantı yasal gerekleri verine getirilerek düzenlenmiştir.»

TSİP Ankara İl Yönetim Kurulu üyesi Aykut Başaran ise «Ankara İl Örgütü üyesi olarak partinin kurulmasında çalıştım. Partinin program ve tüzüğünü okuyup benimsedim. Siyasi iktidar mücadelesinin partisiz verilemiyeceğine inandığım için partiye girdim. tüzük ve programına sonuna kadar sadık kaldım.» demiştir.

Duruşma sonunda Oral Işıtman ve Aykut Başaran tahliye olmuşlardır. Bu arada İstanbul Toptaşı Cezaevinde bir aydan fazla bir zamandır tutuklu olan Tüm Dokuma İş Sendikası yöneticilerinden Emin Nedim Gülkaç, Toptaşı Cezaevinde bu isimde biri bulunmadığı iddiasıyla duruşmada hazır bulundurulmamıştır.

Duruşma 3 Haziran 1975 tarihine bırakılmıştır.

Kitle gösterilerinde doğru ve etkili sloganlar kullanalım

(Baştarafı 3. Sayfada)

üretim araçlarının toplumsal mülkiyete geçmesi, bu alandaki özel mülkiyete derhal son verilmesi ve toprak reformu yapılmasıdır. Bu hedeflerin kitlelere mal edilmesi için getirilen sloganların ilk kısmı sanayideki mülkiyeti, ikinci kısım ise büyük toprak mülkiyetine son verilerek toprakların köylülerin denetimine verilmesini ifade etmek istemektedir. Bu yüzden özü itibariyle hiçbir sosyalist bu slogana karşı çıkmaz. Fakat aynı slogan, bu hedefler tam anlamıyla belirtilmediği için, bilinçsiz kitleler üzerinde yanlış anlamalara yol açmaktadır. Devrim burada, mülkiyetin basit bir şekilde el değiştirmesi, herhangi bir «paylaşma» şeklinde görünmektedir. Bu sloganı ilk duyan birisinde, fabrikaların mülkiyetinin tek tek işçilere geçeceğini, toprakların ise tek tek köylülere dağıtılacağını şeklinde bir fikir uyanmaktadır. Bu ise mülkiyet duygularının kamçılanması, «kaşığı ver de biraz da biz ölelim» mantığının yerleşmesi demektir.

İşçi sınıfı sosyalistleri sanayideki üretim araçlarının toplumsal mülkiyete geçmesini savunurlar. Bu tek tek işçilerin, ya da bir fabrikanın işçilerinin mülkiyeti değil, genel olarak işçi sınıfının mülkiyeti ve kollektif yönetimi demektir. Toprak meselesi ise her ülkede farklılıklar gösterir. Topraklar geniş köylü yığınlarına dağıtılabileceği gibi, kollektif çiftliklerin, devlet çiftliklerinin, kooperatif çiftliklerinin, yani çeşitli farklı toprak mülkiyeti biçimlerinin bir arada var olması da mümkündür. Özellikle ülkemizde de halkın demokratik iktidarı döneminde, toprakta farklı mülkiyet biçimleri bir arada olacaktır. Bütün toprakların eşit bir şekilde yoksul köylülere dağıtılması, kollektif çiftliklerin ihmal edilmesi, bazı çağın elli yıl gerisinde yaşıyan sözde sosyalistlerin iddia ettiği gibi, küçük mülkiyetin mutlaka her yerde teşvik edilmesi, Türkiye gerçekleri ile, uygunluk içinde değildir. Önemli olan ve savunmamız gereken konu toprakların köylülere dağıtılacağı değil, köylülere verileceğidir. Yani toprakların hangi ölçüde dağıtılacağı, hangi ölçüde kollektif ya da benzer işletmelerin kurulacağı köylüler tarafından, seçilmiş köylü komiteleri tarafından belirlenecektir. Köylülerin ve özellikle yoksul köylülerin o andaki somut talepleri, işçi sınıfının gücü, maddi, teknik kaynaklar bu konuda belirleyici olacaktır. Tarımda kapitalizmin geliştiği, kırsal alanlarda sınıf farklılaşmalarının değiştiği ülkemizde soyut bir şekilde «toprak dağıtılacaktır» diye propaganda yapmak, mülkiyet vaad etmekten başka bir anlama gelmez. Biz toprakların köylülere verileceğini, emekçi köylülerin talepleri hangi doğrultuda ise onun olacağını işçi sınıfının ise bu konuda köylüye yol gösterdiğini savunuruz. Tersi durumda «işçi — köylü ittifakı» şiarı boş bir terane olur.

Bu nedenlerden «Fabrika işçinin, toprak köylünün» sloganı, bazı yanlış anlamalara sebeb olmaktadır. Bunun yerine aynı özde, fakat doğru ve kesin bir sloganı bulup yerleştirmek zorundayız

«Fabrika işçinin toprak köylünün» sloganı, üretim araçlarının özel mülkiyeti temeli üzerinde yükselen sınıflı topluma karşı çıkan ve ilk aşamada başlıca üretim araçlarının, sonra da bütün üretim araçlarının toplumsal mülkiyete geçmesini, yani giderek genel olarak mülkiyetin ortadan kalkmasını savunan işçi sınıfı sosyalistlerinin sloganı olamaz.

Devrimci marşlar kitlelerin mücadelesinden doğacaktır

Kitle gösteri ve yürüyüşlerinde sık sık marşlar da söylenmektedir. Yürüyüşe katılanların hep bir ağızdan aynı marşı söylemesi, yürüyüşün etkili olmasına büyük ölçüde yardımcı olmaktadır. Ülkemizde, devrimci mücadelenin içinden çıkmış, doğru öz ve biçime sahip bir kaç marşım (hayat denilen kavgaya girdik ve Ege Denizi kararınca) dışında, yürüyüş ve gösterilerde söylenen diğer marşları iki grupa ayırabiliriz. Halk türkülerinden yapılan uyarlamalar ve Militarist - Kemalist marşlardan yapılan sözde uyarlamalar.

Halkın yüzyıllardır süren çileli yaşantısından kaynaklanan, sömürücülere karşı geçmişte verdiği mücadelelerin izleriyle bezenmiş halk türkülerine devrimcilerin sahip çıkması, gerektiği zaman bunlarla uyarlamalarla yeni bir öz kazandırması doğru bir tavırdır. Buna karşılık sosyalist hareketi küçük burjuvazinin kuyruğuna takma çabalarının yoğunlukta olduğu dönemlerden kalma, militarist kökenli bazı marşların hâlâ söylenmeye devam edilmesi doğru bir tavır olamaz... O zamanlar, «asker - sivil - aydın zümre»ye hoşgörünmek için kışla talimlerinde söylenen Eskişehir marşı gibi militarist marşların güfte'leri sözde devrimcileştirilerek gençliğe benimsetilmeye çalışılmıştır. Dev-Genç marşı diye bilinen marş bu çabalara tipik bir örnektir. Bu gibi marşlara kesinlikle karşı çıkmalı, yayılmasını önlemeliyiz

Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi yeni boyutlara erişirken, mücadelenin içinden yeni marşlar, gerçek devrimci öze sahip marşlar da yavaş yavaş çıkmaktadır.

Yeni günlerde kitlelerin benimseyeceği, mücadele azmimizi ve inancımızı ifade eden devrimci marşlar daha da çoğalacaktır.

Proletaryanın işareti sağ yumruktur

İşçi sınıfının, işçi sınıfı sosyalistlerinin uluslararası işareti, sıkılmış sağ yumruktur. Türkiye'de ise geçmiş dönemde sol yumruk sıkılması adet olmuştur. Halbuki sol yumruk, dünya çapında anarşistlerin sahip çıktığı bir işarettir Sosyalistler ise sağ yumruklarını sıkarlar. Sağ yumruk gücün ve üretkenliğin sembolüdür. Bu gerçek işçi sınıfı devrimcileri tarafından sık sık hatırlatılmakta ve sol yumruktan vazgeçilmesi gerektiği anlatılmaktadır Fakat özellikle genç lik kesiminde sol yumruk hâlâ geçerliliğini korumaktadır. «Biz solcuyuz, sol yumruk sıkarız» şeklindeki bir savunma «biz solcuyuz, caddenin solundan gideriz» demekten pek farklı değildir. Solculuğum, sol yön ile ne kadar ilgisi varsa, sol yumruk sıkmanın da sosyalistlikle ilgisi o kadardır. Bu yüzden sol yumruk sıkma alışkanlığından vaz geçilmesi, işçi sınıfının uluslararası sembolü olan sağ yumruğun yerleşmesi için mücadele etmeliyiz, Sosyalizmin yerleşmiş geleneklerinden taviz verilmemelidir. Gençlik liderlerine burada büyük sorumluluk düşmektedir. Devrimci gençlik örgütleri gençliğe sağ yumruğu benimsetmek, bunu yaymakla, sol yumrukta ısrar etmekten vazgeçmekle yükümlüdürler.

Kitle gösteri ve yürüyüşlerinde kullanacağımız sloganlar, söyleyeceğimiz marşlar, genel propaganda ve ajitasyon çalışmalarımızın politik gerçekleri açıklama uğraşımızın önemli bir parçasıdır' Bu konuda şimdiye kadar yeterli ilgi ve çalışmayı göstermemiş olmamız, gösteri ve yürüyüşlerin işçi sınıfının bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin önemli bir aracı olarak tam anlamıyla kullanılmasını engellemiştir. Gösteri ve yürüyüşler halkın politize edilmesi için elverişli bir araçtır. Bu yüzden her dönemde, bu dönemin somut şartlarına uygun doğru devrimci sloganları tesbit etme, bunları kitlelere yayma, doğru marşları kitlelere benimsetme mücadelesini tutarlı bir şekilde yürütmek zorundayız.

Soğanlık belediye seçimleri

(Baştarafı 4. sayfada)

met eden bir politikanın sonucudur. Bütün bu işleri ancak halkın işçinin emekçinin kendi öz partisi yapabilir.

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PATİSİ seçimleri kazanırsa bütün gücünü gene işçiden ve diğer dar gelirlilerden alacaktır. SOĞANLIK Belediyesini ,işçi sınıfı kendi elleriyle kalkındıracak kendi elleriyle idare edecektir.

Belediye her zaman için halka hesap verecek, halkla sohbet toplantıları düzenleyecek halkın dertlerini dinleyecek ve bu dertlere deva olacaktır.

Çünkü ancak o zaman Soğanlık belediyesi işçinin emekçinin belediyesi olabilecektir.

Biz ucuz veya parlak ama içi boş vaatlerle işçinin emekçinin, halkın karşısına çıkmıyoruz. Biz yapacağımız her şeyi işçi sınıfının gücü sayesinde işçilerle, emekçiler le birlikte el ele yapacağımızı söylüyoruz. Bunu yaparken işçinin emekçinin çıkarını kollamak en büyük görevimizdir. Biz işçilere, yoksul halkımıza yük olmadan tersine onların yüklerini hafifleten bir belediye olacağız.

Ancak bu şekilde Soğanlık Belediyesi işçinin, emekçinin belediyesi olacaktır. İşçi sınıfı kendi belediyesine kendisini sahip çıkmalıdır. Bunun için TSİP ADAYINA OY vermeliyiz. Bunun için kendi öz adayımızı desteklemeliyiz. Kendi öz adayımıza vereceğimiz her oyun değerini bilmeliyiz.

HİTLER FAŞİZMİNİN

(Baştarafı 1. sayfada)

peryalist faşizme karşı 20 milyonu aşkın şehit vererek mücadele eden Sovyet halkları ile Avrupa'nın ve tüm dünyanın işçi sınıfı sosyalistleri, yurtseverleri anti - faşist ve demokrat unsurları kan ve gözyaşı içinden geçerek kalıcı dünya barışına, kardeşliğine doğru ilerici bir adım atmışlardır. Savaş sonrasında dünyanın üçte birinde halk iktidarına ulaşan uluslararası işçi sınıfı hareketi bugüne dek güçlenerek gelmiştir.

Alman faşizmine karşı kazanılan zaferin 30.cu yıldönümünü kutladığımız bu günlerde, Vietnam, Kamboç ve Portekiz halklarının emperyalizme ve faşizme karşı zaferlerini de kutlamaktayız.

Nazizmin yıkılışının kutlanması nedeniyle SSCB Ankara Büyükelçiliğinde verilen resepsiyona Milliyetçi Cephe liderlerinden hiç birisi gitmemiştir. Sadece sosyalist güçlerin değil, tüm anti - faşist demokrat güçlerin bu yıldönümünü kutladığı günümüz dünyasında yerli MC liderlerinin bu tutumu onların faşizmin önündeki yandaş tutumlarının yeni bir örneğidir. Böylelikle MC şefleri bir kez daha, demokrasi yanlısı değil faşizm yanlısı olduklarını göstermişlerdir. Zaten Hitler'in vurucu faşist SA'larının, Mussolini'nin kara gömleklilerinin, Franko'nun falanj'larının aynısını taklit eden Türkeş'in Başbakan yardımcısı olduğu ve bu kiralık katil örgütlerinin emniyet kuvvetlerine yardımcı ilan edildiği bir iktidardan başka türlü bir davranış beklenemezdi.

Tüm dünya halkları gibi Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri de Nazizmin yıkılışının 30.cu yıldönümünü kutlarken, Bağımsızlık — Demokrasi ve Sosyalizm mücadelemizin her geçen gün daha da örgütlenip güçlendiğini kıvançla bilmektedirler.»

Sahibi: Mehmet Yücel/Sorumlu Müdür: İlhan Eryılmaz/Yönetim Yeri: Çemberlitaş Piyerloti Cad. 37/C — İSTANBUL/ Dizgi Baskı: ÖZGÜR Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi/ Son Baskı Tarihi: 11 Mayıs 1975